

# ซานซา



“**ยี่**งเจ้าปล่อยให้พระองค์รอนานเท่าไร มันก็จะยังไม่ติดต่อเจ้ามากเท่านั้น”  
ซานดอร์ คลิเกน เตือนเธอ

ซานซาพยายามเร่งมือ แต่นิ้วของเธอกลางอะงะงะที่กระดุมกับเงื่อน สุนัขล่าเนื้อพุดจาหยาบกระด้างอยู่เสมอ แต่บางอย่างในท่าที่ที่เขามองมาทำให้เธอหวาดกลัวไปหมด จอฟฟรีย์จับได้แล้วหรือว่าเธอไปพบเซอร์ดอนทอส *ขออย่า* เป็นเช่นนั้น เธอคิดขณะแปร่งผม เซอร์ดอนทอสเป็นความหวังเดียวของเธอ *ข้าต้องดูดงาม จอฟฟรีย์ชอบให้ข้าดูดงาม เขาชอบเสมอเวลาข้าสวมชุดนี้* สีนี่ เธอลูบผ้าลง เนื้อผ้ารีดรีดตรงช่วงอก

เมื่อเธอไหลออกมา ซานซาเดินอยู่ทางซ้ายมือของสุนัขล่าเนื้อ ห่างจากไบนหน้าด้านที่ถูกไฟลวกของเขา “บอกข้าที่ว่าข้าทำเรื่องใด”

“ไม่ใช่ท่านหรอก พี่ชายพระราชของท่านต่างหาก”

“รอบรับเป็นคนทรยศ” ซานซาจำถ้อยคำนั้นได้ขึ้นใจ “ข้าไม่ได้มีส่วนร่วมกับอะไรก็ตามที่เขาทำ” *ทวยเทพเมตตาด้วยเถิด อย่าให้เป็นเรื่องผู้ปลงพระชนม์พระราชาละเลย* ถ้าวรบบทำอันตรายเจมี แลนนิสเตอร์ มันย่อมหมายถึงชีวิตของเธอ ซานซานึกถึงเซอร์อิลิน และลักษณะที่ดวงตาสีซีดดูร้ายนั้นจับจ้องอย่างไร้ความปราณีออกมาจากไบนหน้าชูปตบที่เป็นแผลฝีดาษ

สุนัขล่าเนื้อพ่นลมออกจุมุก “พวกเขาฝึกท่านมาดีนะ แมงกนน้อย” เขาพาเธอไปยังลานชั้นล่าง ที่ซึ่งกลุ่มคนมารวมตัวกันรอบเป้าธนู พวกผู้ชายพากันหลีกทางเพื่อให้พวกเธอผ่าน เธอได้ยืนลอร์ดไจลส์กระแอมกระไอ พวกลูกมือ

ในคอกม้าที่เตรออยู่แถวนั้นมองเธออย่างไร้มารยาท แต่เซอร์ฮอรัส เรดไวน์  
เบนสายตาไปทางอื่นเมื่อเธอเดินผ่าน และฮ็อบเบอร์คูแผลดของเขาก็แสร้งทำเป็น  
ไม่เห็นเธอ แมวสีเหลืองตัวหนึ่งกำลังจะขาดใจตายบนพื้น มันร้องครางอย่าง  
น่าสงสาร ลูกหน้าไม้เสียบทะลุซี่โครง ซานซาค้าวอ้อมมันไป รูลึ้กย่าแยะ

เซอร์ดอนทอสขี่ม้าดำไม่กวาดเข้ามาใกล้ นับตั้งแต่เขาเจอหมื่นี่ม้าศึก  
คู่กายในการประลองไม่ได้ พระราชาก็มีประกาศว่าจากนั้นไปเขาต้องไปไหน  
มาไหนบนหลังม้าเสมอ “จงกล้าหาญ” เขาระซิบพร้อมกับบีบแขนเธอ

จอฟฟรีย์ยืนอยู่ตรงใจกลางฝูงชน กำลังหมุนหน้าไม้ประดับลวดลาย  
งามวิจิตร เซอร์โบรอสกับเซอร์เมอร์อินอยู่กับเขาด้วย แค่เห็นภาพของพวกเขาก็  
เพียงพอแล้วที่จะทำให้ท้องไส้ของเธอเขม็งเกลียว

“ฝ่าบาท” เธอหลุดตัวลงคุกเข่า

“คุกเข่าไปก็ช่วยเจ้าไม่ได้ในตอนนี้” พระราชาพูด “ลุกขึ้น เจ้ามาที่นี่  
เพื่อรับผลจากการทรยศครั้งล่าสุดของพี่ชายเจ้า”

“ฝ่าบาท ไม่ว่าพี่ชายทรยศของข้าจะทำอะไรลงไป ข้าไม่มีส่วนร่วมด้วย  
ท่านก็ทราบดี ข้าขอร้อง ได้โปรด...”

“จับเธอขึ้นมา!”

สุนัขล่าเนื้อดึงเธอให้ลุกขึ้นอย่างไม่ได้แรงร้อน

“เซอร์แลนเซล” จอฟฟีย์พูด “บอกเธอเรื่องความชั่วช้าครั้งนี้”

ซานซาคิดเสมอว่าแลนเซล แลนนิสเตอร์ หน้าตาดีและพูดจาดี แต่สีหน้าที่  
ที่เขาองเธอไม่มีทั้งความสงสารและความเมตตา “พี่ชายท่านใช้ไสยเวทต่ำหราม  
จุ่มใจเซอร์สแตฟฟอร์ด แลนนิสเตอร์ พร้อมด้วยกองทัพหมาป่า ห่างจาก  
แลนนิสเตอร์เป็นระยะทางขี้น้ำไม่ถึงสามวัน คนมีฝีมือหลายพันถูกฆ่าตาย  
ขณะหลับ ไม่มีโอกาสได้ยกดาบขึ้นมา หลังจากสังหารแล้ว พวกชาวเหนือ  
ก็เลี้ยงฉลองกินเนื้อที่พวกเขาฆ่า”

ความสยดสยองรบกวนอันเย็นเฉียบของมันรอบลำคอของซานซา

“เจ้าไม่มีอะไรจะพูดหรือไง” จอฟฟรีย์ถาม

“ฝ่าบาท เด็กที่น่าสงสารตกใจจนทำอะไรไม่ถูกแล้ว” เซอร์ดอนทอส  
พูดเพิ่มว่า

“เงียบ เจ้าโง่” จอห์นพรียกหน้าไม้ขึ้นชี้ที่หน้าเธอ “พวกสตาร์คอย่างเจ้าเนะ วิปริตผิดธรรมชาติเหมือนหมาป่าของพวกเจ้านั่นแหละ ข้าไม่ลืมนวลัศจรรย์ของเจ้าทำร้ายข้ายังงั้น”

“นั่นมันหมาป่าของอาร์ยานะ” เธอบอก “เลดีไม่เคยทำร้ายท่าน แต่ท่านก็ฆ่ามันอยู่ดี”

“ไม่ใช่ พ่อของเจ้าฆ่า” จอห์นพรีพูด “แต่ข้าฆ่าพ่อเจ้า ข้าละอยากลงมือเสียเอง เมื่อคืนนี้ข้าฆ่าคนที่ตัวใหญ่กว่าพ่อเจ้าเสียอีก พวกมันมาที่ประตูเมือง ตะโกนเรียกชื่อข้าและร้องขอขมนมปังอย่างกับข้าเป็น *คนทำขนม* แต่ข้าสั่งสอนให้พวกมันฉลาดขึ้นแล้ว ข้ายิงเจ้าคนที่เสียงดังที่สุดทะเลาะพอดี”

“แล้วเขาก็ตายหรือ” เมื่อมีหัวเหล็กนำเกลียดของลูกหน้าไม้เล็งมาที่ใบหน้า เธอคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไรขึ้นได้

“มันก็ตายนะสิ มีลูกหน้าไม้ของข้าปักอยู่ในคอ มีผู้หญิงคนหนึ่งปาก้อนหินมา ข้ายิงโดนนางด้วย แต่แค่ที่แขนเท่านั้น” เขานิ้วหน้าและลดหน้าไม้ลง “ข้าจะยิงเจ้าด้วย แต่ถ้าข้าทำ ท่านแม่บอกว่าพวกนั้นจะฆ่าท่านหน้าเจมี เจ้าจะแค่ถูกลงโทษแทน แล้วเราจะส่งข่าวไปถึงพี่ชายของเจ้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า ถ้าเขาไม่ยอมแม่ เจ้าหมา ตบนาง”

“ข้าขอตบนางเอง!” เซอร์ดอนทอสแทรกกายมาข้างหน้า เลือเกราะตีบุกดังก้องแก๊ง เขาพกอาวุธเป็น “ลูกตุ้มหนาม” ที่ส่วนหัวเป็นแดงเมลอน *ฟลอเรียน* ของข้า เธออาจจับเขาก็ได้ จูบผิวที่เป็นต่างดวง เส้นเลือดที่แตก และอื่นๆ ทุกสิ่ง เขาควมไม้กวาดเหาะๆ ไปรอบตัวเธอและตะโกนว่า “คนทรยศ คนทรยศ” และหวดเธอเข้าที่ศีรษะด้วยแดงเมลอน ซานซาก่าบังกายด้วยสองมือชวานเซทุกครั้งี่ผลไม้ที่นั่นฟาดโดนตัว ผมของเธอเหนียวหนืดเมื่อโดนฟาดครั้งที่สอง ผู้คนพากันหัวเราะ แดงเมลอนปลิวเป็นชิ้นๆ *หัวเราะสิ จอห์นพรี* เธอภาวนาขณะที่น้ำจากผลไม้หวานไหลย่อยลงไปตามใบหน้าและด้านหลังซูดผ้าไหมสีฟ้า *หัวเราะและพอใจเสียสิ*

จอห์นพรีไม่แม่แต่จะหัวเราะเบาๆ “โบรอส เมอริน”

เซอร์เมอริน แทรนต์ จับแขนดอนทอสและเหวี่ยงเขาออกไปอย่างหยาบกระด้าง ตัวตลกใบหน้าแดงลงไปนอนแผ่ ไม้กวาด แดงเมลอน และทุกสิ่ง

กระจายรอบตัว เซอร์โบรอสจับตัวซานซาไว้

“เว้นไปหน้าเธอ” จอห์ฟรีย์สั่ง “ข้าขอบให้เธอดูสวย”

โบรอสอัดกำปั้นเข้าที่ท้องของซานซาจนเธอจุก เมื่อเธอตัวงอ อัศวินก็คิดว่าผมพร้อมกับชักดาบออกมา และชั่วจิตใจหนึ่งอันน่าสยดสยอง เธอแน่ใจว่าเขาตั้งใจจะปาดคอเธอ เมื่อเขาวางดาบด้านแบนลงบนต้นขา เธอคิดว่าขาของตนอาจจะหักจากแรงกระแทกนั้น ซานซาหัววีรร้อง น้ำตาเอ่อท้น มันจะจบในไม่ช้า ไม่ช้าเธอก็นับจำนวนครั้งที่โดนตีไม่ถูก

“พอเถอะ” เธอได้ยिनสუნข่าเนื้อพุดเสียงหัว

“ไม่ ไม่พอ” พระราชาตอบ “โบรอส เปลือยร่างเธอ”

โบรอสกระชกมืออูมข้างหนึ่งลงในด้านหลังตัวเสื้อของซานซาและกระชากอย่างแรง ผ้าไหมขาดออก เผยให้เห็นเรือนร่างของเธอจนถึงช่วงเอว ซานซาปากปิดทรวงอกของตนด้วยมือสองข้าง เธอได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักตังมาจากไกลๆ และโหดร้าย “เลียนเธอให้เลือดไหล” จอห์ฟรีย์บอก “เราจะได้เห็นกันว่าพี่ชายของเธอจะคิด...”

“นี่มันหมายความว่ายังไง?”

เสียงของกุตน้อยหวดลงมาเหมือนแล้ และซานซาก็เป็นอิสระในทันใด เธอชวนเซทรุดลงบนขา แขนสองข้างไขว้ทับกันเหนือทรวงอก ลมหายใจติดขัด “นี่เป็นความคิดเรื่องอัศวินของเจ้าหรือ เซอร์โบรอส” ที่เรียน แลนนิสเตอร์ถามด้วยความโกรธ นักดาบรับจ้างคนโปรดยืนอยู่ข้างกายกับหนึ่งในคนเถื่อนของเขา คนที่ตาข้างหนึ่งถูกไฟไหม้ “อัศวินแบบไหนกันที่ทำร้ายเด็กสาวไร้ทางสู้” “แบบที่รับใช้พระราชายังไงล่ะ กุตน้อย” เซอร์โบรอสยกดาบขึ้น และเซอร์เมอร์รินก้าวมายืนข้างๆ ไบดาบเลื่อนครูดออกจากปลอก

“ระวังหน่อย” นักดาบรับจ้างของคนแคระเตือน “ท่านไม่อยากจะเลือดเป็นอันทั่วผ้าคลุมไหล่สีขาวสวยงามพวกนั้นหรอก”

“ใครก็ได้เอาอะไรให้แม่สาวน้อยปกปิดตัวเองหน่อย” กุตน้อยพูด ซานดอร์คลิเกน ปลดผ้าคลุมไหล่ของตนและเหวี่ยงไปที่เธอ ซานซาก็ม้วนมันแนบอก กำปั้นขยุ้มผ้าขนสัตว์สีขาวนั้นไว้แน่น ผ้าทอเนื้อหยาบระคายผิว แต่ไม่มีผ้ากำมะหยี่ใดให้ความรู้สึกละเอียดนุ่มนวลไปกว่านี้อีกแล้ว

“สาวน้อยคนนั้นจะเป็นราชินีของท่าน” ภูตน้อยบอกจอฟฟรีย์ “ท่านไม่ใส่ใจเกียรติยศของเธอเลยหรือ”

“ข้ากำลังทำโทษเธอ”

“ด้วยความผิดอันใด เธอไม่ได้ต่อสู้ในสงครามของพี่ชาย”

“เธอมีสายเลือดหมาป่า”

“และท่านมีสมองเท่าท่าน”

“ท่านพูดแบบนี้กับข้าไม่ได้ พระราชาทำอะไรได้ที่ยากกว่า”

“เอริส ทาร์แกเรียน ก็ทำสิ่งที่เขาอยากทำ มารดาท่านเคยบอกท่านใหม่ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา”

เซอร์ไบรอส บลันด์ ทำท่ากระแอม “ไม่มีใครชมขู่ฝ่าบาทต่อหน้าราชองค์รักษ์”

ทีเรียน แลนนิสเตอร์ เลิกคิ้วข้างหนึ่ง “ข้าไม่ได้ชมขู่พระราชนะ ท่านเซอร์ ข้ากำลังสั่งสอนหลานชายข้าต่างหาก บรอนน์, ทิเม็ตต์ คราวหน้าที่เซอร์ไบรอสเปิดปาก ฆ่าเขาซะ” คนแคระยิ้ม “นี่สิที่เรียกว่าคำขู่ ท่านเซอร์ เห็นความแตกต่างไหม”

เซอร์ไบรอสหน้าแดงก่ำ “ราชินีจะได้ทราบเรื่องนี้!”

“แน่นอนอยู่แล้ว แล้วจะรออะไรเล่า จอฟฟรีย์ เราส่งคนไปตามตัวมารดาของท่านเลยดีไหม”

พระราชาหน้าแดง

“ไม่มีอะไรจะพูดหรือ ฝ่าบาท” ผู้เป็นน้ำพุตต่อ “ดี หัดใช้หูให้มากขึ้น และใช้ปากให้น้อยลง มิฉะนั้นรัชสมัยของท่านจะสั้นกว่าตัวข้า การใช้ความโหดเหี้ยมไร้ความปราณีไม่ใช่วิถีเอาชนะใจประชาชนของท่าน...หรือราชินีของท่าน”

“ความกลัวดีกว่าความรัก ท่านแม่บอก” จอฟฟรีย์ชี้ไปที่ซานซา “เธอกลัวข้า”

ภูตน้อยถอนหายใจ “ใช่ ข้าเห็น น่าเสียดายที่สแตนนิสกับเรนลีไม่ใช่เด็กสาววัยสิบสองด้วย บรอนน์, ทิเม็ตต์ เอาตัวเธอไป”

ซานซาเคลื่อนไหวราวกับอยู่ในความฝัน เธอคิดว่าคนของภูตน้อยจะพาเธอกลับไปห้องนอนของตนในที่มั่นเมกอร์ แต่พวกเขากลับพาเธอไปยัง

หอคอยหัตถา เธอไม่เคยย่างเท้าเข้าไปในที่นั่งนั้นนับตั้งแต่วันที่บิดาสัญญเสีย  
เกียรตินยศ และมันทำให้เธอรู้สึกเหมือนจะเป็นลมที่ต้องขึ้นบันไดเหล่านั้นอีกครั้ง

สาวใช้จำนวนหนึ่งมาช่วยกันดูแลเธอ พุดพิมพ์คำปลอบโยนที่ใช้ความหมาย  
เพื่อจะหยุดอาการตัวสั่นของเธอ คนหนึ่งดึงซอกชุดและชุดชั้นในของเธอออก  
อีกคนอาบน้ำให้และเช็ดล้างคราบน้ำจากผลไม้เหนียวเหนอะออกจากใบหน้ากับ  
เส้นผม ขณะที่พวกนางถูเนื้อตัวซาชาดัวยสบู่และราดน้ำอุ่นเหนือศีรษะ ลิงเดี่ยว  
ที่เธอมองเห็นคือใบหน้าทั้งหลายจากลานแห่งนั้น *อัศวินให้สัตย์สาบานว่าจะ  
คุ้มครองผู้อ่อนแอ ปกป้องสตรี และต่อสู้เพื่อความถูกต้อง แต่ไม่มีพวกเขา  
คนใดทำอะไรเลย มีเพียงเซอร์ดอนทอสที่พยายามจะช่วย และเขาก็ไม่ใช่อัศวิน  
อีกแล้ว ไม่มากไปกว่าภูตน้อย หรือสุนัขล่าเนื้อ...สุนัขล่าเนื้อเกลียดพวกอัศวิน...  
ซาก็เกลียดพวกนั้น ซานซาคิด พวกเขาไม่ใช่อัศวินที่แท้จริง ไม่ใช่เลยสักคน*

หลังจากตัวสะอาดแล้ว เมสเตอร์เฟรงเค็นผู้มีร่างท้วมและผมสีแดง  
อมเหลืองก็เข้ามาดูเธอ เขาสั่งให้เธอนอนคว่ำหน้าบนที่นอนขณะที่ทายซีผึ้งบน  
รอยเย็บสีแดงซ้ำทั่วหลังและขาทั้งสองข้าง หลังจากนั้นเขาผสมเหล้าองุ่นนิทรา  
ให้เธอ ใส่ผ้าผืนเพื่อให้ง่ายขึ้น “หลับสักคืนนะ เด็กน้อย พอท่านตื่นขึ้นมา  
เรื่องทั้งหมดนี้ก็จะดูเหมือนฝันร้าย”

*ไม่ ไม่มีทาง เจ้าคนโง่ ซานซาคิด แต่เธอก็ติมเหล้าองุ่นนิทราอยู่ดีและ  
หลับไป*

เธอตื่นขึ้นมาอีกครั้งเมื่อมืดแล้ว ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ห้องนี้ทั้งแปลก  
และคุ้นตาอย่างน่าประหลาด ขณะที่เธอลุกขึ้น อากาศปวดแปลบแล่นไปทั่วขา  
และเรียกทุกอย่างกลับคืนมา น้ำตาเอ่อคลอตา ใครบางคนวางเสื้อคลุมไว้ให้เธอ  
ข้างเตียง ซานซาสวมมันและเปิดประตู ข้างนอกมีผู้หญิงหน้าตาดีผิวสีน้ำตาล  
เหมือนแผ่นหนังยืนอยู่ สร้อยคอสามเส้นคล้องรอบลำคอผอมแห้ง เส้นหนึ่ง  
เป็นทองคำ เส้นหนึ่งเป็นเงิน และเส้นหนึ่งทำด้วยใบหูของมนุษย์ “เธอคิดว่า  
เธอจะไปไหน” สตรีผู้นั้นถามขณะยื่นพิงทอก้ามยาว

“ป้าศักดิ์สิทธิ์” เธอต้องหาตัวเซอร์ดอนทอส ขอให้เขาพาเธอกลับบ้าน  
เดี๋ยวนี้ ก่อนจะสายเกินไป

“ครึ่งคนบอกว่าท่านจะไปไหนไม่ได้” ผู้หญิงคนนั้นพูด “สวดอ้อนวอน

ที่นี่ ทวยเทพจะได้ยิน”

ซานชาลดสายตาลงอย่างว่าง่ายและกลับเข้าข้างใน เธอคิดได้ในทันใดว่า ทำหน้าที่แห่งนี้จึงดูคุณตานั้น พวกเขาให้ข้าอยู่ในห้องนอนเก่าของอาร์ยา จากเมื่อครั้งที่ท่านพ่อเป็นหัตถ์ของพระราชินี ข้าของของอาร์ยาหายไปหมดแล้ว และเครื่องเรือนก็ถูกเคลื่อนย้าย แต่มันยังเหมือนเดิม...

ไม่นานจากนั้น สาวใช้คนหนึ่งนำถาดใส่เนยแข็ง ขนมปัง และมะกอก มาพร้อมกับเหยือกน้ำเย็น “เอามันออกไป” ซานชาสั่ง แต่เด็กสาวทิ้งอาหารไว้บนโต๊ะ เธอรู้สึกกระหาย เธอรู้ตัวขึ้นมา ทุกก้าวที่เดินเหมือนมีมีดกรีดต้นขา แต่เธอเดินตัดห้องไปจนได้ เธอดื่มน้ำไปสองถ้วย และกำลังแหะลูกมะกอกอยู่เมื่อเสียงเคาะดังขึ้น

เธอหันไปทางประตูด้วยความวิตก ลูบรอยพับที่เสื้อคลุมให้เรียบ “ใครนะ”

ประตูเปิดออก และที่เรียง แลนนิสเตอร์ ก้าวเข้ามาข้างใน “ท่านหญิง ข้าเชื่อว่าข้าไม่ได้รับกวนเจ้าใช่ไหม”

“ข้าเป็นนักโทษของท่านหรือเปล่า”

“เป็นแขกของข้า” เขาสวมสายโซ่ประจำตำแหน่ง เป็นสร้อยคอรูปมือทองคำร้อยต่อกัน “ข้าคิดว่าเราน่าจะคุยกัน”

“ตามแต่นายข้าจะบัญชา” ซานชา รู้สึกว่าช่างยากนักที่จะไม่จ้องมองไปหน้าของเขาช่างน่าเกลียดเสียจนมันทำให้เธอสั่นไหวใจอย่างน่าประหลาด

“อาหารและเสื้อผ้าถูกใจเจ้าไหม” เขาถาม “ถ้ามีอะไรอื่นที่เจ้าต้องการ เจ้าเพียงแค่ขอ”

“ท่านมีเมตตาตายนัก และเมื่อเช้านี้...ท่านใจดีมากที่ช่วยข้าไว้”

“เจ้ามีสิทธิ์จะรู้ว่าทำไมจอฟฟรีย์ถึงโกรธแค้นขนาดนั้น หกคืนก่อนที่ชายของเจ้าบุกโจมตีท่าน้ำสแตฟฟอร์ดของข้าที่ตั้งค่ายพักแรมกับทัพของเขา ที่หมู่บ้านชื่ออีกร์ครอส ห่างจากคาสเตอร์ลีร็อกแค่สี่ชั่วโมงไม่ถึงสามวัน ชาวเหนือของเจ้าได้รับชัยชนะถล่มทลาย เราได้ข่าวเมื่อเช้านี้เอง”

รอบบจะฆ่าพวกเจ้าทุกคน เธอคิดด้วยความลึกลับใจ “มัน...ช่างเลวร้าย นายข้า พี่ชายข้าเป็นคนทรยศชั่วช้า”

คนแคระยิ้มน้อยๆ “อ้าว ก็เขาไม่ใช่ลูกกวางนี่ เขาแสดงให้เห็นชัดเจนที่เดียวเรื่องนั้น”

“เซอร์แลนเซลบอกว่ารอบบ์นำกองทัพหมาป่า...”

ภูตน้อยแค้นเสียงหัวเราะหยาบเหยียดออกมา “เซอร์แลนเซลเป็นนักรบสหายหญิงหนึ่งใสเกล้าที่ไม่รู้ความแตกต่างระหว่างหมาป่ากับหมูป่า พี่ชายของเจ้ามีหมาป่าโลกันตร์อยู่ข้างตัว แต่ข้าสงสัยว่าเรื่องขงเรื่องก็มีอยู่แค่นั้นแหละ ชาวเหนือแอบย่องเข้าไปในค่ายของท่านนำข้าและตัดเชือกล่ามฝูงม้าของเขา แล้วลอร์ดสตาร์คก็ส่งหมาป่าของเขาเข้าไปในหมู่ม้า แม้แต่ม้าศึกที่ฝึกเพื่อออกรบก็ยังแตกตื่น พวกอัศวินถูกม้ากระต๊อบตายคากระโจม และฝูงชนอลหม่านก็ตื่นขึ้นมาด้วยความกลัวและพากันหนี โยนอาวุธของตัวเองทิ้งเพื่อจะไต่วิ่งหนีเร็วขึ้น เซอร์สแตฟฟอร์ดถูกฆ่าตายตอนที่เขาไล่ตามม้าตัวหนึ่ง ลอร์ดริคาร์ดคาร์สตาร์ค ซัดทวนทะเลลูกเขา เซอร์รูเบิร์ต แบร์ริช ก็ตายด้วย พร้อมกับเซอร์โลมอนด์ วิการี, ลอร์ดเครกฮอลล์ และลอร์ดแจสต์ อีกครั้งร้อยถูกจับเป็นเชลย รวมทั้งพวกลูกชายของแจสต์และมาร์ติน แลนนิสเตอร์ หลานชายข้า พวกที่รอดมาได้เล่าเรื่องราวกันไปใหญ่โต และสาบานว่าทวยเทพเก่าแห่งแดนเหนือเดินทัพมากับพี่ชายของเจ้า”

“นั่นก็...ไม่มีไสยเวทสินะ”

แลนนิสเตอร์พนลมือออกจมูก “ไสยเวทเป็นน้ำจิ้มที่พวกคนโง่ตักโปะความล้มเหลวเพื่อกลบรสชาติความไม่เอาไหนของตัวเอง ดูเหมือนท่านน้ำจิ้มที่มของข้าไม่ใสใจวางเวรยามด้วยซ้ำ ทัพของเขาก็เป็นเด็กใหม่...เด็กหนุ่มกำลังฝึกหัด พวกคนงานเหมือง ลูกมือตามไร่เนา ชาวประมง เศษผงเศษฝุ่นของแลนนิสพอร์ทที่โกยมารวมกัน มีเรื่องน่าพิศวงอยู่เรื่องเดียวก็คือพี่ชายของเจ้าเข้าถึงตัวเขาได้ยังไง กองกำลังของเรายังยึดที่มั่นที่โกลเด้นทูลอยู่ และพวกนั้นสาบานว่าเขาไม่ได้ผ่านไป” คนแคระยกไหล่ด้วยความหงุดหงิด “เอาเถอะ รอบบ์ สตาร์ค เป็นพิฆาตของท่านพ่อข้า ส่วนจอฟฟรีย์เป็นพิฆาตของข้า บอกข้าที่ เจ้ารู้สึกยังไงกับหลานชายพระราชอาของข้า”

“ข้ารักเขาหมดหัวใจ” ซานซาพูดทันที

“จริงหรือ” น้ำเสียงเขาฟังดูไม่เชื่อถือ “แม้แต่ตอนที่นั้นหรือ”



“ความรักที่ข้ามีต่อฝ่าบาทยิ่งใหญ่มากขึ้นกว่าที่เคยเป็น”

ภูตน้อยหัวเราะเสียงดัง “เหมม มีคนสอนเจ้าให้โกหกได้ดีเชียวละ เจ้าอาจจะนึกขอบคุณเรื่องนั้นในวันหนึ่ง เด็กน้อย เจ้ายังเป็นเด็กอยู่ไม่ใช่หรือ หรือว่าเจ้าเป็นสาวสะพรังแล้ว”

ซานซาหน้าแดง มันเป็นคำถามที่หยาบคาย แต่ความอับอายจากการถูกเปลื้องผ้าต่อหน้าคนครึ่งปราสาททำให้คำถามนี้ดูไม่มีความหมายอะไรเลย “ไม่ใช่หรือก นายข้า”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว ถ้ามันจะช่วยปลอบใจเจ้าได้บ้างละก็ ข้าไม่มีเจตนาจะให้เจ้าแต่งงานกับจอฟฟรีย์เลย ข้าเกรงว่าไม่มีการแต่งงานใดจะทำให้สตาร์ดกับแลนนิสเตอร์คืนดีกันได้หลังจากเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น น่าเสียดายจริงๆ เรื่องการแต่งงานคุณนี้เป็นหนึ่งในความคิดที่ดีของพระราชินีโรเบิร์ต ถ้าจอฟฟรีย์ไม่ทำมันพังป่นนี้”

เธอรู้ว่าเธอน่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่คำพูดเหล่านั้นติดอยู่ในคอ

“เจ้าเงียบลงไปมากนะ” ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ตั้งข้อสังเกต “นี่เป็นสิ่งที่เจ้าต้องการใช่ไหม ยุติการหมั้นหมายของเจ้า”

“ข้า...” ซานซาไม่รู้จะพูดอะไร มันเป็นกลลวงหรือเปล่านะ เขาจะลงโทษข้าไหมถ้าข้าบอกความจริง เธอจ้องหน้าผากนูนหยาบของคนแคระ ดวงตาสีดำแข็งกร้าวข้างหนึ่ง และสีเขียวหลักแหลมข้างหนึ่ง ฟันแกบิตเบี้ยวและเคราที่สากเหมือนเส้นลวด “ข้าเพียงแค่อยากจะรักดี”

“รักดี” คนแคระรำพึง “แล้วก็อยู่ให้ห่างจากพวกแลนนิสเตอร์คนไหนก็ตาม ข้าแทบจะตำหนิเจ้าในเรื่องนั้นไม่ได้เลย ตอนที่ข้าอายุเท่าเจ้า ข้าก็ต้องการสิ่งเดียวกัน” เขายิ้ม “พวกนั้นบอกข้าว่าเจ้าไปที่ป่าศักดิ์สิทธิ์ทุกวัน เจ้าสวดอ้อนวอนให้ใครหรือ ซานซา”

ข้าภาวนาขอชัยชนะให้รอบบ์และขอความตายให้จอฟฟรีย์...และขอให้ได้กลับบ้าน กลับวินเทอร์เฟล “ข้าสวดอ้อนวอนขอให้การสู้รบสิ้นสุดลง”

“เราจะได้สิ่งนั้นในไม่ช้า จะมีการสู้รบอีกครั้ง ระหว่างรอบบ์พี่ชายของเจ้ากับลอร์ดบิดาของข้า และนั่นจะยุติเรื่องนี้ลง”

รอบบ์จะชนะเขา ซานซาคิด เขาเอาชนะท่านหน้าของท่านและเจมีพี่ชาย

ของท่านมาแล้ว เขาจะเอาชนะบิดาของท่านด้วย

ราวกับใบหน้าที่ของเธอเป็นหนังสือที่เปิดกางอยู่ คนแคระอ่านความหวังทั้งหลายของเธอได้อย่างง่ายดาย “อย่าจริงจังกับอีกรักษ์โครสมากเกินไปนัก ท่านหญิงของข้า” เขาบอกเธออย่างมีเมตตา “การสู้รบครั้งหนึ่งไม่ใช่สงคราม และลอร์ดบิดาของข้าก็ไม่ใช้ท่านนำสแตฟฟอร์ดอย่างแน่นอน ครั้งต่อไปที่เจ้าไปป่าคัทส์ลีย์ จงอ่อนวอนให้พี่ชายของเจ้ามีสติปัญญาอมคูกเขาเถอะ พอแดนเหนือกลับคืนสู่ความสงบของพระราชินี ข้าตั้งใจจะส่งเจ้ากลับบ้าน” เขาระโดดลงจากที่นั่งข้างหน้าต่างและพูดว่า “คืนนี้เจ้านอนที่นั่นแหละ ข้าจะให้คนของข้าคอยเฝ้า อาจจะเป็นพวกอีกาหิน...”

“ไม่” ซานซาโพล่งออกมาด้วยความตกใจ ถ้าเธอถูกขังไว้ในหอคอยหัตถา มีคนของคนแคระคอยเฝ้า เซอร์ดอนทอสจะลอบพาเธอหนีไปสู่อิสรภาพได้อย่างไร

“เจ้าอยากได้พวกหูดำมากกว่าหรือ ข้าให้เซลลากับเจ้าก็ได้ถ้าผู้หญิงจะทำให้เจ้ารู้สึกสบายใจกว่า”

“ได้โปรดเถิด ไม่นะ นายข้า พวกคนเถื่อนทำให้ข้ากลัว”

เขายิ้มกว้าง “ข้าก็เหมือนกัน แต่พูดให้ตรงจุดกว่านั้นนะ พวกนั้นทำให้จอฟฟรีย์กลัว แล้วก็ฝูงงูพิษร้อยเล่ห์กับพวกหมาจอมสอพลอที่เขาเรียกว่าราชของครักษ์ด้วย เมื่อมีเซลลาหรือทีเม็ตต์อยู่ใกล้ตัวเจ้า ไม่มีใครจะกล้าทำอันตรายเจ้า”

“ข้าขอกลับไปเตียงนอนของข้าเองดีกว่า” คำโกหกผุดขึ้นในหัวเธอทันที แต่มันดูเหมาะสมมากจนเธอโพล่งมันออกมาทันที “หอคอยนี้เป็นสถานที่ที่คนของท่านพ่อข้าถูกฆ่า วิญญาณของพวกเขาจะทำให้ข้าฝันร้าย และข้ามองเห็นเลือดของพวกเขาทุกที่หนแห่งไม่ว่าจะมองไปที่ไหน”

ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ฟินจ์ใบหน้าเธอ “ข้าคุ้นเคยกับฝันร้ายดี ซานซาบางทีเจ้าอาจฉลาดกว่าที่ข้ารู้ก็ได้ อย่างน้อยก็อนุญาตให้ข้าพาเจ้าไปส่งที่ห้องของเจ้าอย่างปลอดภัยก็แล้วกัน”

## แคทลิน



กว่าพวกนางจะพบหมู่บ้านนั้นก็มืดสนิทแล้ว แคทลินพบว่าตนกำลังนึกสงสัยว่าสถานที่แห่งนี้มีชื่อหรือไม่ หากมี ผู้คนที่นี่คงนำพาชื่อของมันติดตัวไปพร้อมกับทุกอย่างที่พวกเขามีตอนที่หนีไป แม้กระทั่งเทียนไขในวิหาร เซอร์เวนเดลล์จุดคบไฟและนำหน้านางลอดผ่านประตูเตี้ยๆ เข้าไป

ภายใน ผนังทั้งเจ็ดด้านเป็นรอยแตกและบิดเบี้ยว *เทพคือหนึ่งเดียว* บาทหลวงออสมินด์เคยสอนนางเมื่อครั้งยังเด็ก *กับเจ็ดลักษณะ เหมือนเช่นที่วิหารคืออาคารเดียวกับผนังเจ็ดด้าน* บรรดาวิหารที่มั่งคั่งของเมืองต่างๆ จะมีรูปปั้นของเทพทั้งเจ็ดและแท่นบูชาประจำแต่ละองค์ ในวินเทอร์เฟล บาทหลวงเซย์ลแขวนหน้ากากแกะสลักบนผนังแต่ละด้าน ที่นี่แคทลินพบเพียงภาพวาดด้วยถ่านหยาบๆ เซอร์เวนเดลล์วางคบไฟไว้ในช่องเสียบใกล้ประตู และออกไปรอข้างนอกกับโรบาร์ รอยซ์

แคทลินจินใจมองใบหน้าเหล่านั้น เทพบิดามีเคราเช่นเคย เทพมารดายิ้มเปี่ยมความรักและโอบอุ้มค้อมครอง เทพนักรบมีดาบที่วาดคร่าวๆ อยู่ใต้ใบหน้า เทพช่างเหล็กมีค้อนคู่กาย เทพสาวพรหมจรรย์ยังคงงาม เทพหญิงชราเหี่ยวแห้งและเฉลิยวฉลาด

และใบหน้าที่เจ็ด...เทพแปลกหน้าไม่ได้เป็นนุรุษหรือสตรี แต่เป็นทั้งคู่และเป็นผู้ถูกกีดกันรังเกียจเหมือนเช่นเคย ผู้พเนจรจากแดนไกล ทั้งด้อยกว่าและเหนือกว่ามนุษย์ ไม่เป็นที่รู้จักและไม่อาจรู้จักได้ ใบหน้า ณ ที่นี้เป็นรูปไข่สีดำ เป็นงามมืดที่มีดวงดาวเป็นดวงตา มันทำให้แคทลินรู้สึกอึดอัด นางแทบ

ไม่พบความสบายใจจากที่นี่เลย

นางคุกเข่าลงตรงหน้าเทพมารดา “เทพีของข้า โปรดมองลงมายังการสู้รบนี้ด้วยดวงตาของมารดาเถิด พวกเขาล้วนแต่เป็นบุตรชาย ทุกผู้ทุกคนไว้ชีวิตพวกเขาหากท่านทำได้ และไว้ชีวิตลูกชายของข้าเองด้วย คุ่มครองรอบรบแบรน และริกคอนด้วย ข้าอยากจะอยู่กับพวกเขาเหลือเกิน”

รอยร้าวเป็นเส้นยาวลงมาจากดวงตาข้างซ้ายของเทพมารดา ทำให้นางดูราวกับกำลังร้องไห้ แคทลินได้ยินเสียงก้องดังของเซอร์เวนเดล และเสียงตอบเบาๆ เป็นครั้งคราวของเซอร์โรบาร์ ขณะที่สองคุยกัณเรื่องการรบที่กำลังจะมาถึง นอกจากนั้นแล้วคำคืนก็เงียบสนิท ไม่มีแม้กระทั่งเสียงจิ้งหรีดให้ได้ยิน และทวยเทพก็นิ่งเงียบกันอยู่ ทวยเทพองค์เก่าของท่านเคยตอบท่านใหม่เห็ด นางนึกจนง เวลาที่ท่านคุกเข่าลงตรงหน้าต้นดวงใจของท่าน พวกเขาได้ยินท่านใหม่

แสงคบไฟที่วูบวาบเด่นเร่าไปตามผนัง ทำให้ใบหน้าเหล่านั้นดูกึ่งมีชีวิต บิดเบี้ยวและเปลี่ยนไปเรื่อยๆ บรรดารูปสลักตามวิหารใหญ่ๆ มีใบหน้าตามแต่ข้างหินจะมอบให้ แต่ภาพชุดขีดด้วยถ่านเหล่านี้วาดขึ้นหยาบๆ จนอาจดูเป็นใครก็ได้ ใบหน้าของเทพบิดาทำให้นางนึกถึงบิดาของนางเองที่กำลังไถ่ล้างเสียชีวิตบนเตียงของเขาที่รีเวอร์รัน เทพนกรบเป็นเรนลึกับสแตนนิส รอบรบกับโรเบิร์ต เจมี แลนนิสเตอร์ กับจอน สโนว์ นางถึงกับเห็นเส้นพวกนั้นเป็นภาพอาร์ยาแวนหนึ่ง เพียงวูบเดียว จากนั้นกระแสลมแรงที่พัดผ่านประตูเข้ามาทำให้คบไฟแตกปะทุ และความลมละม้ายคล้ายคลึงนั้นก็หายไป ถูกขับไล่ไปด้วยแสงจัดจ้าสีส้ม

ควันไฟทำให้แสบตา นางขยี้ตาด้วยสันของมือที่มีรอยแผลเป็น เมื่อเงยขึ้นมองเทพมารดาอีกครั้ง นางเห็นมารดาของตัวเอง ท่านหญิงมินิชา ทัลลีเสียชีวิตจากการคลอดบุตร ขณะพยายามให้กำเนิดบุตรชายคนที่สองของลอร์ดฮอสเตอร์ ทารกตายไปพร้อมกับนาง และหลังจากนั้นชีวิตของผู้เป็นบิดาก็มอดดับไปบางส่วน นางเยือกเย็นมากเสมอ แคทลินคิดขณะนึกถึงมืออันนุ่มนวลของมารดาและรอยยิ้มอบอุ่นของนาง *ถ้านางยังมีชีวิตอยู่ ชีวิตของพวกเรา จะแตกต่างไปสักเพียงใด* นางนึกสงสัยว่าท่านหญิงมินิชาจะคิดเช่นไรกับ

บุตรสาวคนโตที่กำลังคุกเข่าอยู่ตรงหน้านาง ขำเดินทางมาหลายพันโยชน์ และเพื่ออะไรหรือ ขำรับใช้ใครกัน ขำสูญเสียลูกสาวสองคนไป รอบบ่ก็ไม่ต้องการ ขำ และแบรณกับบริกคอนก็ต้องคิดเป็นแน่ว่าขำเป็นแม่ที่เย็นชาไร้หัวใจ ขำไม่ได้อยู่กับเน็ตตอนที่เขาตายด้วยขำ...

นางรู้สึกหัวหมุน และวิหารดูจะเคลื่อนที่อยู่รอบตัว เกาต่างๆ ลายไหว และขยับไปมา พวกสัตว์ที่ข่มข่อนอยู่วิ่งแข่งกันข้ามผนังสีขาวแตกร้าว วันนี้แคทลินไม่ได้กินอะไร บางทีนั่นอาจเป็นการไม่ฉลาด นางบอกตัวเองว่าไม่มีเวลา แต่ความจริงก็คืออาหารหมดรสชาติในโลกที่ไม่มีเน็ต เมื่อพวกนั้นตัดหัวเขา พวกเขาก็ได้ขำไปด้วย

ข้างหลังนาง คบไฟแตกปะทุ และทันใดนั้นเอง นางรู้สึกเหมือนโบทันที่อยู่บนผนังเป็นโบทันน้องสาว แม้ว่าดวงตาคู่นั้นจะแข็งกระด้างกว่าที่จดจำได้ก็ตาม ไม่ใช่ดวงตาของโลซา แต่เป็นดวงตาของเซอร์ซี เซอร์ซีก็เป็นแม่คนเหมือนกัน ไม่ว่าพ่อของเด็กพวกนั้นจะเป็นใครก็ตาม นางเคยรู้สึกถึงลูกๆ ที่ดี้นอยู่ในห้อง ให้กำเนิดพวกเขาออกมาด้วยความเจ็บปวดและด้วยเลือดของนาง ให้ดูคนมาจากอก ถ้าพวกเขาเป็นลูกของเจมีจริง...

“เซอร์ซีสวดภาวนาต่อท่านด้วยเหมือนกันหรือเปล่า เทพีของขำ” แคทลินถามเทพมารดา นางมองเห็นเครื่องหน้าอันเยือกเย็น เย็นชา และสะสวยของราชินีเลนนิสเตอร์สลักอยู่บนผนัง รอยร้าวยังอยู่ตรงนั้น แม้กระทั่งเซอร์ซีก็ร่ำไห้เพื่อลูกๆ ของนางได้ “เทพแต่ละองค์ในเจ็ดองค์ล้วนเป็นส่วนประกอบของเทพทั้งเจ็ด” บาทหลวงออสมินด์เคยบอก ทั้งเทพหญิงชราและเทพสาวพรหมจรรย์ล้วนมีความงามพอกัน และเทพมารดาก็อาจดูร้ายกว่าเทพนักรบเมื่อลูกๆ ของนางตกอยู่ในอันตราย ใช...

นางได้พบเจอโรเบิร์ต บาราเถียน ที่วินเทอร์เฟลมมากพอจะรู้ว่า พระราชาไม่ได้มองดูจอพรีย์ด้วยความรักใคร่เอ็นดูมากมายอะไรนัก ถ้าเด็กหนุ่มเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจมีจริง โรเบิร์ตจะต้องสั่งประหารเขาพร้อมกับมารดา และน้อยคนจะประณามเขา ลูกนอกสมรสเป็นสิ่งที่พบได้ทั่วไป แต่การสมสู่ร่วมสายเลือดเป็นบาปอันใหญ่หลวงต่อทวยเทพทั้งเก่าและใหม่ และพวกเด็กๆ แห่งความต่ำทรามเช่นนั้นก็ถูกตราหน้าว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจทั้งในวิหารและป้าศักดิ์สิทธิ์

เหล่าพระราชามังกรแต่งงานกันในหมู่พี่น้องหญิงชาย แต่พวกเขาเป็นสายเลือด วาลีเรียเก่า ซึ่งการปฏิบัติเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดา และเช่นเดียวกับมังกร ของพวกเขา พวกทาร์เกรียนไม่ขึ้นตรงต่อทั้งห่วยเทพและมนุษย์ใด

เน็ตคองต้องรู้เรื่องนี้ และลอร์ดแอร์รินก่อนหน้าเขาด้วย มิनाเล่าราชินี ถึงได้ฆ่าพวกเขาทั้งคู่ *ข้าจะทำน้อยกว่านั้นเพื่อตัวเองหรือเปล่า* แคทลินกำมือ แน่น รู้สึกถึงความตึงของนิ้วที่มีแผลเป็นตรงบริเวณที่เหล็กกล้าของมือลอบสังหารบาดลึกถึงกระดูกตอนที่นางต่อสู้เพื่อช่วยชีวิตบุตรชาย “แบรนก็รู้ เหมือนกัน” นางกระซิบพร้อมกับลดศีรษะลง *ห่วยเทพได้โปรดด้วยเถิด เขา ต้องเห็นอะไรบางอย่าง ได้ยินอะไรบางอย่าง นั่นเป็นเหตุผลที่พวกนั้นพยายาม ฆ่าเขาคนเดียว*

ทั้งลัซสันและเหน้อยล่า แคทลิน สตาร์ค มอบกายถวายชีวิตต่อห่วยเทพ นางคุกเข่าตรงหน้าเทพช่างเหล็กผู้ซ่อมแซมสิ่งที่เสียหาย และขอให้ทรงคุ้มครอง แบรนคนดีของนาง จากนั้นนางหันไปยังเทพสาวพรหมจรรย์และวิงวอนให้นาง มอบความกล้าหาญแก่อาร์ยาและซานซา ปกป้องรักษาพวกเธอในวัยอันบริสุทธิ์ นางภาวนาต่อเทพบิดาขอความยุติธรรม ขอความเข้มแข็งในการแสวงหาและ ขอสติปัญญาที่จะรู้จักความยุติธรรมนั้น และนางขอให้เทพนักรบรักษาความ แข็งแกร่งของรอบบ์และคัมครองเขาในการสู้รบ *ท้ายที่สุดแคทลินหันไปหาเทพ หึงขราซึ่งรูปสลักของนางมักมีตะเกียงอยู่ในมือข้างหนึ่ง “นำทางข้าด้วยเถิด สตรีผู้ฉลาด”* นางภาวนา *“ส่องให้ข้าเห็นทางที่ข้าต้องเดิน และอย่าให้ข้าสะดุดล้ม ในที่มืดที่รออยู่เบื้องหน้าเลย”*

ในที่สุดก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นข้างหลัง และเสียงพูดที่ประตู่ “ท่านหญิง ของข้า” เซอร์โรบาร์พูดอย่างนุ่มนวล “ขอภัยเถิด แต่เวลาของเราหมดลงแล้ว เราต้องกลับไปก่อนฟ้าสว่าง”

แคทลินลุกขึ้นยืนอย่างแข็งขัน ปวดเข่าทั้งสองข้าง และในตอนนั้นนาง คงยอมแลกอะไรหลายอย่างกับเตียงขนนกกับหมอนสักใบ “ขอบใจ ท่านเซอร์ ข้าพร้อมแล้ว”

พวกนางขี้ม้าไปในความเงียบผ่านผืนป่าโปร่งซึ่งมีต้นไม้เอนลู่หนีจากทะเล ราวกับลมมามาย เสียงครางอย่างตึ๊งๆของม้าและเสียงเหล็กกล้ากระทบกันนำทาง

พวกนางกลับไปยั้งค้ำของเรนลี คนและม้าเป็นขบวนยาวอยู่ในชุดเกราะท่ามกลางความมืด ดำมืดราวกับช่างเหล็กได้ตอกตีความมืดให้เป็นเหล็กกล้า มีธงทิวมากมายทั้งทางขวาและซ้ายของนาง กับธงเป็นทิวแถวซ้อนกันแถวแล้วแถวเล่าเบื้องหน้านาง แต่ในแสงสลัวรางก่อนอรุณรุ่ง ไม่มีสีสันหรือสัญลักษณ์ใดจะมองเห็นได้กระจ่าง *กองทัพสี่เทา* แคทลินคิด *เหล่าบุรุษสี่เทานม้าสี่เทา* *ใต้ธงทิวสี่เทา* ขณะที่พวกเขาเฝ้ารอรอบนหลังม้า บรรดาอัศวินเงาของเรนลีชี้ทวนขึ้นฟ้า นางจึงขี่ม้าผ่านป่าที่มีต้นไม้สูงโกร่น ชาติไบและไร้ชีวิต ตรงที่ตั้งของสตอร์มส์เอนด์มีเพียงความมืดทึบยิ่งกว่า เป็นกำแพงสีดำที่ไม่มีดาวดวงใดจะส่องแสงผ่านได้ แต่นางมองเห็นคบไฟขยับไปทั่วห้องทุ่งที่ซึ่งลอร์ดสแตนนิสตั้งค่ายของเขา

เทียนในกระโຈมของเรนลีทำให้ผนังผ้าไหมที่เป็นประกายสลัวดูเหมือนเรืองแสง เปลี่ยนนกระโຈมหลังใหญ่ให้กลายเป็นปราสาทวิเศษที่มีชีวิตชีวาด้วยแสงสีมรกต องครักษ์สายรุ้งสองคนยื่นผ้ายามอยู่ที่ประตูกระโຈมของพระราชาส่งสีเขียวฉายส่องอย่างประหลาดกระทบปลายลูกพลัมสีม่วงบนเสื้อตัวนอกของเซอร์พาร์เมน และทำให้เกิดสีขี้หมองบนลายดอกทานตะวันที่ปกคลุมอยู่ทุกตารางนิ้วของเกราะแผ่นสีเหลืองเคลือบเงาของเซอร์เอ็มมมอน พูผ้าไหมยาวปลิวสยายจากหมวกเกราะของพวกเขา ผ้าคลุมไหล่สีรุ้งพาดคลุมไหล่

ภายใน แคทลินพบเบรียนน์กำลังสวมชุดเกราะสำหรับออกรบให้พระราชานขณะที่ลอร์ดทาร์ลกับลอร์ดโรแวนพูดคุยกันเรื่องการจัดทัพและกลยุทธ์ ข้างในนี้ อุ่นสบาย ความร้อนแผ่ออกมาจากถ่านหินในกระถางไฟขนาดเล็กทำด้วยเหล็กสิบสองใบ “ข้าต้องพูดกับท่าน ฝ่าบาท” นางพูด ใช้วาจากับเขาเยี่ยงพระราชาลักครั้ง อะไรก็ได้ที่จะทำให้เขาสนใจนาง

“ลักประเด็ยวนะ ท่านหญิงแคทลิน” เรนลีตอบ เบรียนน์ประจบแผ่นเกราะหลังเข้ากับแผ่นเกราะอกทับเสื้อนอกบนนมของเธอ เกราะของพระราชานเป็นสีเขียวเข้ม สีเขียวของใบไม้ในป่าฤดูร้อน สีเข้มจัดจนดูดกกินแสงเทียนไปหมด จุดเด่นที่เป็นทองคำเลี่ยมและตะขอเกี่ยวเปล่งประกายวาวเหมือนเปลวไฟจากที่ไกลๆในป่า กะพริบวิบวับทุกครั้งที่เขาขยับกาย “โปรดพูดต่อเถิด ลอร์ดมามีส”

“ฝ่าบาท” มาธิส โรเวน พุดพร้อมกับเหลือบมองข้างๆมายังแคทลิน “ตามที่ข้าพุดค้างไว้ เราพร้อมออกรบแล้ว เหตุใดต้องรอให้ฟ้าสว่าง ส่งสัญญาณ เคลื่อนทัพเถิด”

“และให้ผู้คนพุดกันว่าข้าชนะด้วยการเล่นไม้ซื่อ ด้วยการโจมตีอย่างไม่สมกับเป็นอัศวินนั้นหรือ รุ่งอรุณเป็นเวลาที่เหมาะสมแล้ว”

“เลือกโดยสแตนนิส” แรนดิลล์ ทาร์ลีย์ ซี “เราจะอยากให้เราออกโจมตี โดยหันหน้าเข้าสู่ดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้น เราจะกึ่งตบอดที่เดียวนะ”

“ก็แค่จนกระทั่งการโจมตีระลอกแรกเท่านั้นแหละ” เรนลีพุดอย่างมั่นใจ “เซอร์ลอร์ดจะจู่โจมพวกมัน แล้วหลังจากนั้นทุกอย่างก็จะซุลมุน” เบรียนน์ ดิงสายรัดหนังสือเขียวให้กระชับและรัดหัวเข็มขัดทองคำ “พอพี่ชายข้าตาย อย่าให้ใครทำอะไรที่เป็นการดูหมิ่นศพของเขาเด็ดขาด เขามีสายเลือดเดียวกับข้า ข้าจะไม่ให้ใครเอาหอกเสียบหัวเขาเดินแห่ไปทั่ว”

“แล้วถ้าเขายอมแพ้ล่ะ” ลอร์ดทาร์ลีย์ถาม

“ยอมแพ้หรือ” ลอร์ดโรเวนหัวเราะ “ตอนเมซ ไทเรล ปิดล้อมสโตร์มส์-เอนด์ สแตนนิสยอมกินหนูมากกว่าเปิดประตูเมือง”

“ข้าจำได้ดี” เรนลีเชิดกางขึ้นเพื่อให้เบรียนน์ติดเกาะคอให้เข้าที่ “ตอนท้ายๆ เซอร์กาเวน ไวลด์ กับอัศวินสามคนของเขาพยายามลักลอบหนีออกทางประตูหลังเพื่อยอมจำนน สแตนนิสจับได้และสั่งให้เหวี่ยงพวกเขาออกจากกำแพงด้วยเครื่องยิงกระสุน ข้ายังจำใบหน้าของกาเวนได้ดีตาดตอนที่พวกนั้นมัดตัวเขา เขาเคยเป็นครูฝึกอาวุธของเรา”

ลอร์ดโรเวนทำหน้าที่ตางูนาง “ไม่มีใครถูกเหวี่ยงจากกำแพงนี้มา ข้าต้องจำเรื่องเช่นนั้นได้แม่นลิ”

“เมสเตอร์เครสเซ็นบอกสแตนนิสว่า เราอาจถูกบังคับให้กินศพคนตายของเราเอง และไม่มีประโยชน์ที่จะโยนเนื้อดีๆทิ้งไป” เรนลีเสยผมไปข้างหลัง เบรียนน์รวบมันด้วยเชือกกำมะหยี่และดึงหมวกบุนวมลงปิดหูของเขา เพื่อป้องกันแรงกระแทกจากน้ำหนักของหมวกเกราะ “ต้องขอบคุณอัศวินหัวหอมที่ทำให้เราไม่ต้องลดตัวลงไปกินศพ แต่ก็หูดหวิดเต็มที เกือบไปแล้วเขียวสำหรับเซอร์กาเวนที่ตายในห้วงซัง”



“ฝ่าบาท” แศลลินรอตด้วยความอดทน แต่เวลาเริ่มกระชั้นแล้ว “ท่านรับปากว่าจะฟังข้าพุด”

เรนลีพยักหน้า “จัดแจงกองรบของพวกท่านให้เรียบร้อย นายข้าทั้งหลาย...อ้อ และถ้าบาร์ริสตัน เซลมี อยู่ข้างพี่ชายข้า ข้าอยากให้อิวซีวิตเขา”

“ไม่มีข่าวคราวของเซอร์บาร์ริสตันตั้งแต่จอฟฟรีย์ไล่เขาไปแล้ว” ลอร์ดโรแวนแย้ง

“ข้ารู้จักตาแก่นั่น เขาต้องการพระราชทานให้คุ้มกัน มิฉะนั้นเขาจะมีความหมายอะไร แต่เขาไม่เคยมาหาข้า และท่านหญิงแศลลินก็บอกว่าเขาไม่ได้อยู่กับรอบบี้ สตาร์ค ที่รีเวอร์รัน แล้วจะอยู่ที่ไหนได้ถ้าไม่ใช่กับสแตนนิส”

“ตามแต่ท่านว่า ฝ่าบาท เขาจะไม่ได้รับอันตรายใดๆ” ลอร์ดทั้งสองโค้งคำนับต่ำแล้วจากไป

“ว่ามาลี ท่านหญิงสตาร์ค” เรนลีพุด เบรียนน์เหวี่ยงผ้าคลุมไหล่ของเขา พาดทับไหล่กว้าง มันเป็นผ้าทองเนื้อหนัก มีรูปกวางสวมมงกุฎของบาราเธียน เด่นสะดุดตาด้วยเกล็ดถ่านเจ็ทสีดำ

“พวกแลนนิสเตอร์พยายามฆ่าแบรนลูกชายของข้า ข้าเฝ้าถามตัวเองนับพันครั้งว่าเพราะอะไร พี่ชายของท่านให้คำตอบแก่ข้าแล้ว มีการล่าสัตว์ในวันที่แบรนตกลงมา โรเบิร์ตกับเน็ดและพวกผู้ชายส่วนใหญ่ขี่ม้าออกไปล่า หมูป่ากัน แต่เจมี แลนนิสเตอร์ คงอยู่ที่วินเทอร์เฟล เช่นเดียวกับราชินี”

เรนลีเข้าใจความนัยได้โดยไม่ช้า “ถ้าอย่างนั้นท่านก็เชื่อว่าเด็กคนนั้นแอบเห็นพวกเขาสมสู่กันเอง...”

“ข้าขออึ้งเถอะ นายข้า อนุญาตให้ข้าไปหาสแตนนิสพี่ชายท่านและบอกเขาในสิ่งที่ข้าสงสัยเถอะ”

“เพื่ออะไรหรือ”

“รอบบี้จะวางมงกุฎของเขา ถ้าท่านกับพี่ชายของท่านจะทำเช่นเดียวกัน” นางพุด และหวังว่ามันเป็นความจริง นางจะ ทำให้มันเป็นจริงหากต้องทำ รอบบี้จะฟังนาง แม้ว่าบรรดालอร์ดของเขาจะไม่ฟังก็ตาม “ขอให้พวกท่านทั้งสามเรียกประชุมสภาที่ปริกษาครั้งใหญ่อย่างที่อาณจักรไม่เคยเห็นมาร้อยปี เราจะไปวินเทอร์เฟลกัน เพื่อที่แบรนจะได้เล่าเรื่องของเขาและทุกคนจะได้รู้ว่า

พวกแลนนิสเตอร์คือผู้ช่วงชิงที่แท้จริง ขอให้พวกลอร์ดของเจ็ดราชอาณาจักร  
ที่มาชุมนุมกันเลือกผู้ที่จะปกครองพวกเขา”

เรนลีหัวเราะ “บอกข้าที ท่านหญิงของข้า หมาป่าโลกันตร์ออกเสียง  
เลือกว่าตัวไหนจะเป็นจำฝูงงั้นหรือ” เบรียนน์นำถุงมือโลหะกับหมวกเกราะใหญ่  
ของพระราชามา ยอดหมวกมีเขากวางทองที่จะเพิ่มความสูงให้เขาอีกหนึ่งฟุตครึ่ง  
“หมดเวลาคุยแล้ว ตอนนี้งามดูกันว่าใครแข็งแกร่งกว่ากัน” เรนลีสวมถุงมือ  
โลหะสี่เหลี่ยมของลักษณะเหมือนเปลือกกุ้งในมือซ้าย ขณะที่เบรียนน์คุกเข่าลง  
รัดเข็มขัดให้ เข็มขัดนั้นหนักอึ้งไปด้วยน้ำหนักของดาบยาวและกริช

“ข้าขอวนท่านในนามของเทพมารดา” แคทลินเอ่ยขึ้นเมื่อกระแสนลม  
วูบใหญ่พัดประตูกระโจมเปิดออก นางคิดว่านางเห็นการเคลื่อนไหววูบหนึ่ง  
แต่พอหันศีรษะไป มันเป็นเพียงเงาของพระราชชาติขยับไปมาบนผนังผ้าไหม  
นางได้ยินเรนลีเริ่มพูดจาล้อเล่น เงาของเขาเคลื่อนไหว ยกดาบขึ้นมา สีดำ  
บนพื้นสีเขียว เปลวเทียนวูบไหว ลิ่นระริก มีบางอย่างผิดแปลก ผิดปกติ  
และจากนั้นนางก็เห็นดาบของเรนลียังอยู่ในปลอก ยังถูกหุ้มอยู่ในฝัก แต่  
ดาบเงา...

“หนาว” เรนลีพูดด้วยเสียงแผ่วเบาอย่างงุนงง ชั่วชีวิตก่อนที่เหล็กกล้า  
ของเกราะหุ้มคอเขาจะแยกออกจากกันเหมือนเป็นผ้าห่อเนยได้เงาของดาบ  
ที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น เขามีเวลาส่งเสียงหายใจหอบแทบครี้อเบาๆ ก่อนที่เลือด  
จะฉีดพุ่งออกมาจากลำคอ

“ผ่าบะ...ไม่!” เบรียนน์ชุดสีฟ้าร้องเมื่อนางเห็นเลือดกระฉูดอย่างแรง  
ลุ่มเสียงหวาดกลัวไม่ต่างจากเด็กหญิงตัวน้อย พระราชาเซ้าสู่อ้อมแขนของนาง  
ธารเลือดซึมออกมาตามด้านหน้าชุดเกราะ กระแสน้ำสีแดงเข้มที่เอ่อท่วมสีเขียว  
กับสีทอง เทียนอีกหลายเล่มดับดับ เรนลีพยายามจะพูด แต่ลำคอก็เลือดตัวเอง  
ขาของเขาทรุดลง และด้วยกำลังของเบรียนน์เท่านั้นที่พยุงเขาเอาไว้ นางสะบัด  
ศีรษะไปข้างหลังและหวีดร้อง พูดไม่ออกด้วยความปวดร้าวใจ

เงาบางสิ่งที่ชั่วร้ายเริ่มกลับเกิดขึ้นที่นี่ นางรู้ บางสิ่งที่นางไม่อาจทำความเข้าใจ  
เข้าใจได้ เงานั้นไม่ใช่เงาของเรนลี ความตายเข้ามาทางประตูบานนั้นและเป้าชีวิต  
ออกจากตัวเขาอย่างรวดเร็วเหมือนลมเป้าเทียนของเขาดับ

เวลาผ่านไปไม่กี่อึดใจเท่านั้นก่อนที่โรบาร์ รอยซ์ กับเอ็มมอน คาย จะโผล่พรวดเข้ามา แม้มันจะรู้สึกราวกับผ่านไปครึ่งค่อนคืนก็ตาม นักรบสองนายเบียดตามเข้ามาพร้อมด้วยคบไฟ เมื่อพวกเขาเห็นเรนลี้อยู่ในอ้อมแขนของเบรียนน์และนางซุ่มโซกไปด้วยเลือดของพระราชธา เซอร์โรบาร์ก็ร้องลั่นด้วยความตกใจ “นางคนชั่ว!” เซอร์เอ็มมอนแผดเสียงลั่น เขาผู้สวมเกราะโลหะลายดอกทานตะวัน “ไปให้พ้นพระองค์นะ นางคนชั่วช้า!”

“ห่วยเทพเมตตาด้วยเถอะ เบรียนน์ *ทำไม*” เซอร์โรบาร์ถาม

เบรียนน์เงยหน้าขึ้นจากร่างของพระราชธา ผ่าคลุมไหล่สีรุ้งที่ห้อยจากไหล่ของนางเปลี่ยนเป็นสีแดงบริเวณที่เลือดของพระราชธาซึมเข้าไปในเนื้อผ้า “ข้า...ข้า...”

“เจ้าจะต้องตายสำหรับเรื่องนี้” เซอร์เอ็มมอนกระซุกขวานศึกด้ามยาวมาจากอาวุธที่วางกองอยู่ใกล้ประตู “เจ้าจะชดใช้ชีวิตของพระราชธาด้วยชีวิตของเจ้าเอง!”

“อย่า!” แคทลิน สตาร์ค หัวดีร้องเมื่อนางพุดอกในที่สุด แต่สายไปแล้ว พวกเขาอยู่ในอารมณ์บ้าเลือด และพุ่งไปข้างหน้าพร้อมกับเสียงตะโกนซึ่งดังกลบคำพุดที่เบาว่าของนาง

เบรียนน์เคลื่อนไหวเร็วจนแคทลินไม่อยากจะเชื่อ ดาบของนางไม่ได้อยู่ใกล้มือ นางจึงคว้าดาบของเรนลีจากปลอกและยกขึ้นมารับขวานของเอ็มมอนในจังหวะที่กำลังเหวี่ยงลงมา สะเก็ดไฟสว่างวาบเป็นสีฟ้าขาวเมื่อเหล็กกล้าปะทะเหล็กกล้าพร้อมกับเสียงดังก้อง เบรียนน์ลุกพรุดขึ้น ร่างของพระราชธาผู้ไร้ชีวิตถูกเลือกไล่ไปข้างๆ เซอร์เอ็มมอนสะดุดร่างนั้นขณะที่เขาพยายามเข้าใกล้ และคมดาบของเบรียนน์ก็ตัดผ่านด้ามไม้จนหัวขวานหมุนควง ชายอีกคนแห่คบเพลิงที่มีไฟลุกไล่หลังนาง แต่ผ้าคลุมไหล่สีรุ้งซุ่มเลือดจนไม่ติดไฟ เบรียนน์หมุนตัวและฟันฉับ ทั้งคบไฟและมือลอยกระเด็น เปลวไฟค่อยๆ ลามไปบนพรม ชายที่ถูกตัดมือขาดเริ่มร้องลั่น เซอร์เอ็มมอนทิ้งขวานลงและควานหาดาบ นักรบคนที่สองพุ่งเข้ามา เบรียนน์บิดบ้อง แล้วดาบของทั้งสองก็ช่วยรำปะทะกันเป็นจังหวะเสียงดัง เมื่อเอ็มมอน คาย เดินลุยเข้ามาอีกครั้ง เบรียนน์จำต้องถอย แต่อย่างไรก็ตามนางสกัดทั้งสองคนไว้ได้ บนพื้น ศีรษะของเรนลีพลิกไป

ด้านหนึ่งอย่างน่าหวาดเสียว และรอยปาดที่เหมือนปากอันที่สองก็แสบะกว้าง ตอนนั้นเลือดไหลออกมาจากตัวเขาตามจังหวะชีพจรเต้นช้าๆ

เซอร์โรบาร์ร้องด้วยความไม่แน่ใจ แต่ตอนนั้นเขาก็กำลังเอื้อมไปที่ด้ามดาบ “โรบาร์ ไม่นะ ฟังก่อน” แคทลินคว้าแขนเขาไว้ “ท่านเข้าใจนางผิดแล้ว นางไม่ได้ทำ *ช่วยนางสิ!* ฟังข้านะ สแตนนิสต่างหากที่ทำ” ชื่อนั้นอยู่ที่ริมฝีปาก ก่อนที่นางจะทันได้คิดว่ามันมาได้อย่างไร แต่ขณะที่พูดออกไป นางก็รู้ว่ามันเป็นความจริง “ข้าสาบานได้ ท่านก็รู้จักข้า *สแตนนิส* เป็นคนฆ่าเขา”

อัคคินสายรุ้งหนุ่มจ้องสตรีเสียสติผู้นี้ด้วยดวงตาสีอ่อนตื้นกแล้ว “สแตนนิสรี ยังไงกัน”

“ข้าไม่รู้” ไสยเวท มนตร์ดำบางอย่าง มีเงา *เงา*” นางรู้สึกกลัวเสียงของตัวเองฟังดูคลุ้มคลั่งและเสียสติ แคคำพูดพรั่งพรูออกมาอย่างรวดเร็วขณะที่ดาบยังกระทบกันข้างหลังนาง “เงาที่มีดาบ ข้าสาบานได้ ข้าเห็น ท่านดาบอดหรือไง แม่สาวคนนั้น รักเขา! *ช่วยนางด้วย!*” นางเหลียวหลังไปมอง เห็นองครักษ์คนที่สองล้มลง ดาบของเขาร่วงจากนิ้วปวกเปียก ข้างนอกมีเสียงตะโกน พวกผู้ชายที่โกรธแค้นอีกหลายคนจะพรวดพราดเข้าไปพวกเขาในวินาทีใดก็ได้ นางรู้ “นางไม่ได้ทำอะไรผิด โรบาร์ ท่านเชื่อคำพูดข้าได้ ด้วยหลุมศพของสามีข้าและเกียรติยศของข้าในฐานะสตาร์คคนหนึ่ง!”

คำพูดนั้นทำให้เขาตัดสินใจได้ “ข้าจะรั้งพวกนั้นไว้” เซอร์โรบาร์พูด “พานางหนีไป” เขาหมุนตัวและเดินออกไป

เปลวไฟลามไปถึงผนังแล้วและค่อยๆ ไล้ขึ้นไปตามด้านข้างของกระโจม เซอร์เอ็มมอนกำลังรูกไล่เบรียนน์อย่างหนัก เขาในชุดเหล็กกล้าสีเหลือง เคลือบเงากับนางในชุดผ้าขนสัตว์ เขาลืมแคทลินไปแล้ว จนกระทั่งกระถางไฟ เหล็กเหวี่ยงลงมาฟาดที่ท้ายหอย เขาสวมหมวกเกราะ แแรงกระแทกจึงสร้างความเสียหายได้ไม่นาน แต่มันทำให้เขาเขาทรุดลงไป “เบรียนน์ ไปกับข้า” แคทลินสั่ง เด็กสาวมองเห็นโอกาสได้โดยเร็ว ใช้ดาบฟันที่หนึ่ง แล้วผ้าไหม สีเขียวก็แยกออก ทั้งสองก้าวออกไปในความมืดและความหนาวเย็นของรุ่งอรุณ เสียงอะอะดังมาจากอีกด้านของกระโจม “ทางนี้” แคทลินเร่ง “ช้าๆ ไว้ เราต้องไม่วิ่ง ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะถามว่าทำไม เดินสบายๆ เหมือนไม่มีอะไร

เกิดขึ้น”

เบรียนน์เสียบตาผ่านเข็มขัดและเดินตามแคทลินไปข้างๆ อากาศยามราตรีมีกลิ่นฝน ช้างหลังพวกนาง กระโຈมของพระราชามีไฟลุกท่วม เปลวไฟลุกสูงตัดกับความมืด ไม่มีใครเข้ามาหยุดพวกเขา พวกเขาขยับผ่านทั้งสองไป พร้อมกับตะโกนเรื่องไฟไหม้ การสังหาร และไสยเวท คนอื่นๆ ยืนกันเป็นกลุ่มเล็กๆ และพูดคุยเสียงเบา สองสามคนกำลังสวดอ้อนวอน และอัศวินฝึกหัดด้วยยาว์คนหนึ่งกำลังคุกเข่าสะอื้นไห้อย่างเปิดเผย

ทัพของเรนลีแตกกระจายเมื่อข่าวลือแพร่สะพัดจากปากต่อปาก กองไฟที่ก่อไว้ยามค่ำคินมอดลงแล้ว และเมื่อทิศตะวันออกเริ่มสว่าง สตอร์มส์เอนด์อันใหญ่มหึมาก็ปรากฏขึ้นราวกับภาพฝันทำด้วยศิลาขณะที่สายหมอกซีดจางโอบผ่านห้องหุ่่ง ลอยมาจากดวงอาทิตย์ด้วยปีกของสายลม ภูตผียามเช้า นางเคยได้ยื่นยาแฉนเรียกพวกมัน วิญญานที่กลับคืนหลุมศพของตน และตอนนี้เรนลีก็เป็นหนึ่งในนั้นแล้ว จากไปเช่นเดียวกับโรเบิร์ตผู้เป็นพี่ชาย เช่นเดียวกับเน็ตที่รักของนาง

“ข้าไม่เคยได้กอดเขายกเว้นตอนที่เขาตาย” เบรียนน์พูดเสียงเบาขณะทั้งสองเดินฝ่าความซุลมุนที่กระจายไปทั่ว ลุ่มเสียงฟังดูราวกับนางอาจแตกสลายในวินาทีใดก็ได้ “วินาทีหนึ่งเขากำลังหัวเราะอยู่ดี ๆ แล้วจู่ ๆ ก็มีเลือดหัวทุกหนแห่ง... ท่านหญิง ข้าไม่เข้าใจ ท่านเห็นไหม ท่าน...”

“ข้าเห็นเงาหนึ่ง ตอนแรกข้าคิดว่าเป็นเงาของเรนลี แต่มันเป็นเงาของพี่ชายเขา”

“ลอร์ดสแตนนิสหรือ”

“ข้ารู้สึกว่าเป็นเขา มันไม่มีเหตุผลหรอก ข้ารู้...”

มันมีเหตุผลเพียงพอสำหรับเบรียนน์ “ข้าจะฆ่าเขา” เด็กสาวร่างสูงหน้าตาเรียบๆ ประกาศ “ด้วยดาบของนายตัวเองเลย ข้าจะฆ่าเขา ข้าขอสาบาน ข้าขอสาบาน ข้าขอสาบาน”

ฮัล มอลเสน กับผู้ติดตามที่เหลือของนางรออยู่พร้อมกับม้า เซอร์เวนเดลแมนเดอร์ลี ร้อนใจอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น “ท่านหญิงของข้า ค่ายปั้นปูนไปหมดแล้ว” เขาโผล่ออกมาเมื่อเห็นทั้งสอง “ลอร์ดเรนลี เขา...” เขาหยุด

ในทันใดพลางจ้องเบรียนน์และเลือดที่ชุ่มโชกตัวนาง

“ตายแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยน้ำมือของเรา”

“การสู้รบ...” ฮัล มอลเลน เอ่ย

“จะไม่มีการสู้รบ” แคทลินขึ้นม้า และคณะผู้ติดตามตั้งขบวนรอบตัวนาง เซอร์เวนเดลอยู่ทางซ้าย เซอร์เพอร์วิน เฟรย์ ทางขวา “เบรียนน์ เรานำม้ามามากกว่าจำนวนคนสองเท่า เลือกสักตัวสิ แล้วมากับเรา”

“ข้ามีม้าของตัวเอง ท่านหญิง แล้วชุดเกราะของข้า...”

“ทั้งมันไป เราต้องไปให้ไกลก่อนที่พวกนั้นจะคิดมองหาเรา เราทั้งคู่อยู่กับพระราชาทอนที่เขาถูกฆ่า เรื่องนั้นจะไม่มีใครลืมหรอก” เบรียนน์หมุนตัวและทำตามคำแนะนำโดยไม่พูดอะไร “ไปได้” แคทลินสั่งคณะผู้ติดตามเมื่อทุกคนขึ้นม้าแล้ว “ถ้ามีใครพยายามขวางเรา ฆ่ามันเสีย”

เมื่อรุ่งอรุณทางนี้มีเมฆยาวทั่วท้องทุ่ง ลีสันก็เริ่มกลับคืนสู่โลก บริเวณที่ผู้คนสี่เท้านั่งอยู่บนม้าสี่เท้าและพกอาวุธเป็นหอกดาบตั้งเงา บัดนี้ปลายแหลมของทวนนับหมื่นเล่มสะท้อนแสงวูบวาบเป็นสีเงินเย็นเยียบ และบนธงทิวที่ปลิวสะบัดมากมายนั้น แคทลินเห็นลีสันระเหิดทั้งสีแดง สีชมพู และสีส้ม ลีสันเข้มขึ้นทั้งสีฟ้าและสีน้ำตาล ลีเจ็ดจำทั้งสีทองและสีเหลือง ทั้งหมดนั้นเป็นกองกำลังของสตอร์มส์เอนด์และไฮการ์เด็น กองกำลังที่เคยเป็นของเรนลีเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน เวลานี้พวกเขาเป็นของสแตนนิสแล้ว นางตระหนัก ถึงแม้พวกเขาจะยังไม่รู้จักก็ตาม พวกเขาจะหันไปหาใครอื่นเล่าหากไม่ใช่บาราเธียน คนสุดท้าย สแตนนิสได้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการเงื้อฟันอันชั่วร้ายครั้งเดียว

ข้าเป็นพระราชชาติโดยชอบธรรม เขาเคยประกาศ ขากรรไกรขบแน่นดังเหล็ก และลูกชายของท่านก็เป็นกบฏไม่น้อยกว่าน้องชายของข้านี้ วันของเขาจะมาถึงเช่นเดียวกัน

อาการหนาวสะท้านแล่นไปทั่วร่างของนาง

# จอน



ลินเขาแหงทะเลเหนือป่าดงรกทึบ สูงเด่นและปรากฏขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว ที่ราบสูงที่มีลมกระโชกมองเห็นได้จากระยะไกลหลายไมล์ พวกลาดตระเวน บอกว่าพวกคนเถื่อนเรียกมันว่ากำปั่นของปฐมบุรุษ มันดูเหมือนกำปั่นจริง จอน สโนว์ คิด กำปั่นที่ต่อยทะเลลูตินและผืนป่า ลาดเขาสีน้ำตาลลื่นของมัน มีก้อนหินที่เป็นเหมือนก้อนนี้

เขาขี่ม้าขึ้นไปบนยอดเนินกับลอร์ดมอร์มอนด์และเหล่าเจ้าหน้าที่ หัง โกลด์ไวต์ตันไม้ข้างล่าง เจ้าหมาป่าโลกันตร์วิ่งหนีไปสามครั้งขณะที่พวกเขา ไล่ขึ้นเขา โดยกลับมาอย่างไม่เต็มใจสองครั้งตามเสียงผิวปากของจอน พอครั้งที่สาม ลอร์ดผู้บัญชาการก็หมดความอดทนและตวาดว่า “ปล่อยมันไปเถอะ เจ้าหนู ข้าอยากไปให้ถึงยอดก่อนพลบ แล้วค่อยตามหาเจ้าหมาป่าทีหลัง”

ทางขึ้นหึ่งชันและเต็มไปด้วยหิน บนยอดมีก้อนหินร่วงเรียงรายเป็น ผงสูงเทียมอก พวกเขาต้องวนไปทางตะวันตกระยะหนึ่งกว่าจะเจอช่องที่ใหญ่ พอให้ม้าผ่านได้ “พื้นดินตรงนี้ดีนะ ธอเรน” หมี่เฉมาประกาศเมื่อพวกเขาขึ้นมา ถึงยอดในที่สุด “เราแทบจะหวังหาที่ดีกว่านี้ไม่ได้แล้วละ เราตั้งค่ายกันที่นี่เพื่อ รอครึ่งมือ” ลอร์ดผู้บัญชาการเหวี่ยงตัวลงจากอาน ทำให้เจ้านกเรเวนหลุดจาก ไซล์ เจ้านกบนเสียงดังขณะบินไปในอากาศ

ทิวทัศน์บนยอดเขาให้ความรู้สึกสดชื่น แต่วงก่าแพงนั้นต่างหากที่ดึงดูด สายตาจอน ก้อนหินสีเทาสีกร่อนด้วยแดดลมมีหย่อมราสีขาวกับมอสส์สีเขียว ห้อยยาวเป็นเครา ว่ากันว่ากำปั่นนี้เคยเป็นปราการวางแหวนของปฐมบุรุษในยุค

รุ่งอรุณ “สถานที่เก่าแก่และแข็งแกร่ง” ขอเรน สمولวู้ด พุด

“แก่” นครเวินของมอร์มอนต์แผดเสียงพร้อมกับการปะทุปึกบิวนวน เป็นวงเสียงดังอยู่เหนือศีรษะพวกเขา “แก่ แก่ แก่”

“เงียบ” มอร์มอนต์คำรามใส่เจ้านก หมีเฒ่าพะเนงตนเกินกว่าจะยอมรับ ความอ่อนแอ แต่จอนไม่หลงกล ความเครียดจากการตามคนรุ่นหนุ่มกว่าให้หัน กำลังส่งผล

“ที่ราบสูงนี้จะง่ายต่อการป้องกัน หากว่าจำเป็น” ขอเรนชี้ขณะที่จูงม้า ไปตามวงล้อมของก้อนหิน ผ่าคลุมไหล่ขลิบขนเซบิลของเขาแล้วไหวในสายลม

“ใช่ ที่นี้ใช้ได้ดีทีเดียว” หมีเฒ่ายกมือหนึ่งขึ้นมาในสายลม เจ้านกเวิน ลงเกาะที่แขนของเขา กรงเล็บตะกุกตะกักใส่ถักสีดำ

“แล้วเรื่องน้ำละขอรับ นายข้า” จอนสงสัย

“เราข้ามลำธารตรงตีนเขามาแล้วยังไงล่ะ”

“ต้องปีนเขากันไกลเพื่อหาน้ำดื่ม” จอนชี้ “และออกนอกวงล้อมหิน ด้วยนะขอรับ”

ขอเรนพุด “เจ้าชี้เกี่ยจเกินกว่าจะปีนเขาหรือไง เจ้าหนู”

เมื่อลอร์ดมอร์มอนต์พุดว่า “เราไม่น่าจะพบชัยภูมิอื่นที่แข็งแรงเท่านี้ อีกแล้ว เราจะขนน้ำและจัดหาเสบียงไว้ให้พร้อม” จอนรู้ว่าไม่ควรโต้แย้ง ดังนั้นคำสั่งจึงได้รับการประกาศออกไป และพี่น้องแห่งหน่วยพิทักษ์ราชตรี ก็ตั้งค่ายกันข้างหลังวงแหวนศิลาที่ปฐมบุรุษสร้างขึ้น กระโจมสีดำผุดขึ้นเหมือน ดอกเห็ดหลังฝน ผ้าห่มและที่นอนม้วนปกคลุมพื้นอันเตียนโล่ง พวกเด็กรับใช้ ผูกม้านาเรียงเป็นแถวยาวและดูแลให้น้ำให้อาหาร พวกเขาพาถือขวานมุ่งไป ทางต้นไม้ในแสงยามบ่ายที่เริ่มอ่อนจางเพื่อเก็บฟืนให้พอใช้กันไปได้ทั้งคืน พวกเขาสร้างกลุ่มใหญ่ลงมือถางฟุ่มไม้ ชุดส้วม และแกะมัดไม้แหลมที่ผ่านการย่างไฟไล่ความชื้น “ข้าอยากให้คุณและบักไม้ตรงช่องว่างทุกแห่งในวงแหวน กำแพงให้เสร็จก่อนมืด” หมีเฒ่าสั่งไว้

เมื่อเขาทางกระโจมให้ลอร์ดผู้บัญชาการและดูแลม้าของพวกเขาแล้ว จอน สโนว์ ก็ลงเนินไปตามหาโกสต์ เจ้าหมาป่าโลกันตร์มาในทันทีและเงียบ เป็นที่สุด อึดใจหนึ่งจอนกำลังก้าวยาวๆไปได้ต้นไม้ พร้อมกับผิวปากและ



ตะโกน ลำพังคนเดียวในแมงไม้ ลูกสนแห้งและใบไม้ร่วงอยู่ใต้เท้า อืดใจ ต่อมาหมาป่าโลกันตร์สี่ขาตัวใหญ่ก็มาเดินอยู่ข้างเขา ลี้อ่อนเหมือนสายหมอก ยามเช้า

แต่เมื่อทั้งสองมาถึงปรากฏารวงแหวน โกลสต์ก็หยุดชะงักอีก มันเดินช้าๆ ไปข้างหน้าอย่างระแวดระวังเพื่อสอดตมช่องว่างระหว่างก้อนหิน จากนั้นก็ถอย กลับราวกับไม่ชอบสิ่งที่มันดม จอนพยายามจะคว้าหลังคอของมันและลากตัวเข้าไปในวงแหวน ซึ่งเป็นงานที่ไม่ง่ายเลย เจ้าหมาป่ามีน้ำหนักรวดพอกับเขา และแข็งแรงกว่ามาก “โกลสต์ แก เป็นบ้าอะไรของแก” มันไม่เคยทำตัวกระวนกระวายผิดวิสัยเช่นนี้ ทำยที่สุดจอนก็ล้มเลิก “ตามใจแก” เขาบอกเจ้าหมาป่า “ไปเถอะ ไปล่าสัตว์” ดวงตาสีแดงมองเขาขณะที่มันค่อยๆ เดินกลับผ่านก้อนหินที่มีมอสส์ปกคลุม

พวกเขาน่าจะปลอดภัยที่นี่ เนินเขาช่วยให้มองเห็นได้กว้างไกล และลาดเขาก็น้อยมากทางด้านเหนือกับตะวันตก ส่วนทางตะวันออกชันน้อยกว่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ขณะที่แสงสนธยาหม่นลงและความมืดแทรกซึมเข้ามาตามช่องว่างระหว่างต้นไม้ ความรู้สึกสังหรณ์ใจของจอนก็เพิ่มมากขึ้น นี่มันป่าผีสิง เขาบอกตัวเอง บางทีที่นี่อาจมีผี วิญญาณของปฐมบุรุษ ที่นี่เคยเป็นที่ของพวกเขามาก่อน

“เลิกทำตัวเป็นเด็กเสียวี่” เขาบอกตัวเอง ขณะปีนป่ายขึ้นไปบนก้อนหินที่กองซ้อนกัน จอนจ้องมองไปทางดวงอาทิตย์อัสดง เขามองเห็นแสงระยิบระยับดังทองที่ถูกก้อนหินบนผิวของธารน้ำนมขณะที่มันไหลคดเคี้ยวไปทางทิศใต้ แผ่นดินบริเวณต้นน้ำขรุขระกว่า ป่าหีบแปรเปลี่ยนเป็นเนินเขาหินโล้นเตียนติดต่อกันหลายลูก ซึ่งทั้งสูงและรกร้างกันดารทอดไปทางทิศเหนือและทิศตะวันตกที่เส้นขอบฟ้ามีเทือกเขาดูจดังเงามืดมา ทอดตัวเป็นทิวยาวต่อเนื่องกันจนค่อยๆ เลื่อนหายไปสู่อ้อมน้ำเงินไกลลิบ ยอดขรุขระมีหิมะปกคลุมตลอดกาล แม้จากระยะไกลพวกมันยังดูใหญ่มหึมา หนาวเย็น และไม่เป็นมิตร

ใกล้ตัวเข้ามา หมูไม้ครอบครองพื้นที่ ป่าแผ่ขยายไปทางทิศใต้และตะวันออกไกลสุดสายตาของจอน รากและกิ่งก้านระเกะระกะสุดคณานับให้ ลีเขียวอ่อนแก่ไล่ระดับกันนับพันสี มีหย่อมสีแดงแซมอยู่บ้างประปรายบริเวณ

ที่ต้นเวียร์วูดเบียดแทรกทะลุลงต้นสนและต้นสนพิทักษ์ หรือไม่กี่สี่เหลี่ยมระเรื่อตรงจุดที่ไม่ใบใหญ่เริ่มเปลี่ยนสี ยามลมพัด เขาจะได้ยินเสียงออดแอดและเสียงโอดโอยของกิ่งไม้ที่อายุเก่าแก่กว่าเขา ใบไม้ยับพันสายไหว และชั่วขณะหนึ่งป่าดูเหมือนท้องทะเลสีเขียวเข้ม โดนพายุซัดกระหน่ำและกระเพื่อมไหว ชั่วกับชั่วกลับและไม่อาจหยั่งรู้ได้

โกสต์ไม่น่าจะโดดเดี่ยวข้างล่างนั้น เขาคิด อะไรก็ได้สามารถยับเยินได้ใต้ทะเลนั้น คีบคลานมาสู่ปรากฏการณ์ผ่านความมืดของผืนป่า และถูกบดบังใต้ต้นไม้เหล่านั้น *อะไรก็ได้* พวกเขาจะรู้ได้อย่างไร เขายืนอยู่ตรงนั้นเป็นนาน จนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับหายไปหลังเทือกเขาที่เหมือนฟันเลื่อย และความมืดเริ่มคืบคลานมาตามผืนป่า

“จอน” แซมเวล ทาร์ลีย์ ร้องเรียกขึ้นมา “ข้าว่าดูคล้ายจะเป็นเจ้านะ เจ้าสหายดีนะ”

“ก็ได้อยู่” จอนกระโดดลงมา “เจ้าล่ะเป็นไงบ้างวันนี้”

“ดี ไปได้ดีทีเดียว จริงๆนะ”

จอนจะไม่บอกเล่าความไม่สบายใจของตนกับสหาย ไม่ใช่ในเวลาที่ดี แซมเวล ทาร์ลีย์ เริ่มพบความกล้าหาญแล้วในที่สุด “หมีเฒ่าตั้งใจจะรอโคโรนครึ่งมือและพวกผู้ชายจากซาโดว์ทาวเวอร์อยู่ที่นี่”

“ที่นี่ดูแข็งแรงนะ” แซมพูด “ปรากฏการณ์ของปฐมบุรุษ เจ้าว่าเคยมีการสู้รบกันที่นี่ไหม”

“ไม่ต้องสงสัยเลย เจ้าเตรียมนกให้พร้อมไว้เป็นดีที่สุด มอร์มอนต์จะต้องอยากส่งข่าวกลับไป”

“ข้าอยากจะส่งพวกมันกลับไปได้ทั้งหมดจัง พวกมันเกลียดการถูกขัง”

“เจ้าก็คงเกลียดเหมือนกันนั่นแหละ ถ้าเจ้าบินได้”

“ถ้าข้าบินได้ ข้าจะกลับคาสเซลแบล็ก กินพายหมู” แซมพูด

จอนตบป่าสหายด้วยมือข้างที่ถูกไฟลวก พวกเขาเดินกลับไปในค่ายด้วยกัน กองไฟหุงต้มถูกจุดขึ้นรอบตัว เบื้องบน ดวงดาวเริ่มปรากฏ ทางสีแดงยาวของคอปไฟมอร์มอนต์สว่างเจิดจ้าไม่แพ้ดวงจันทร์ จอนได้ยินเสียงนกกรเวนก่อนจะเห็นตัวพวกมัน บางตัวร้องเรียกชื่อเขา นกพวกนั้นไม่เขินอาย

เลยเรื่องทำเสียงดัง

พวกมันก็รู้สึกเหมือนกัน “เข้าไปดูหมีเฒ่าจะดีกว่า” เขาพูด “เขาก็ทำเสียงดังเหมือนกันเวลาไม่ได้กินอาหาร”

เขาพบมอร์มอนต์กำลังคุยกับชอเรน สมอลวู้ด และเจ้าหน้าที่อื่นอีกหกคน “เจ้ามาได้สักที” ชายชราพูดเสียงกระด้าง “ช่วยเอาเหล้าอุ่นร้อนมาให้เราที่ คีนี่หนาว”

“ขอรับ นายข้า” จอนกอล์ฟหุงต้ม ขอถั่งไม้ใบเล็กใส่เหล้าอุ่นแดงรสแรงที่มอร์มอนต์โปรดปรานมาจากคลังเสบียง และรินใส่กา เขาแขวนกาไว้เหนือเปลวไฟขณะรวบรวมส่วนผสมที่เหลือ หมีเฒ่าจู้จี้กับเหล้าอุ่นร้อนผสมเครื่องเทศของเขา ใส่อบเชยเยาะๆ ใส่จันทร์เทศเยาะๆ ใส่น้ำผึ้งเยาะๆ แต่ห้ามเกินแม่สักหยด ใส่ลูกเกต ถั่ว และเบอร์รี่แห้ง แต่ไม่ใส่มะนาว นั่นเป็นความคิดนอกคอกแบบทางใต้โดยแท้ ซึ่งพิลึกนัก เนื่องจากเขาใส่มะนาวในเบียร์ที่ดื่มยามเช้าเป็นประจำ เหล้าต้องร้อนเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ผู้ดื่มตามที่ควรจะเป็น ลอร์ดผู้บัญชาการยีนกราน แต่ห้ามต้มเหล้าอุ่นจนเดือดเป็นอันขาด จอนคอยจับตาดูกาน้ำอย่างระมัดระวัง

ขณะทำงาน เขาได้ยินเสียงคนพูดจากข้างในกระโจม จาร์แมน บัคเวลพูดว่า “เส้นทางที่ง่ายที่สุดที่จะขึ้นไปยังเขี้ยวน้ำแข็งคือตามธารน้ำนมกลับไปยังต้นน้ำ แต่ถ้าเราไปเส้นทางนั้น เรย์เตอร์จะรู้ว่าเรากำลังเข้าใกล้ แน่นนอนเหมือนพระอาทิตย์ขึ้นที่เดียว”

“บันไดยักษ์อาจใช้การได้” เซอร์มัลลาดอร์ ลีอก พุด “หรือไม่กี่ช่องเขาโหยหวน ถ้าอากาศแจ่มใส”

เหล้าอุ่นกำลังพ่นไอ จอนยกกาขึ้นจากกองไฟ รินใส่จอกแปดใบ และยกเข้าไปในกระโจม หมีเฒ่ากำลังเขม่นมองแผนที่ร่างหยบๆ ที่แซมवादให้เขาคินที่อยู่ใต้มือมคราสเตอร์ เขาจับจอกหนึ่งจากถาดของจอน ลองกลืนเหล้าอุ่นอีกหนึ่ง และพยักหน้าหัวนๆ แสดงความพอใจ นกเรเวนของเขากระโดดลงมาตามท่อนแขน “ข้า้ว” มันพูด “ข้า้ว ข้า้ว”

เซอร์ออดทิน ไวเธอร์ส โบกมือปฏิเสธเหล้าอุ่น “ข้าจะคงไม่เข้าไปในเทือกเขาเด็ดขาด” เขาพูดด้วยเสียงเหน้อยอ่อนเบาว่า “เขี้ยวน้ำแข็งเป็นสถานที่

ที่โหดเหี้ยมแม้ในฤดูร้อน และตอนนี้...ถ้าเราเกิดติดพายุ...”

“ข้าไม่ได้ตั้งใจจะเสี่ยงกับเขี้ยวน้ำแข็งนอกจากจำเป็น” มอร์มอนต์พูด  
“พวกคนเถื่อนมีชีวิตอยู่บนหิมะกับก้อนหินได้ไม่นานไปกว่าพวกเราหรอก พวกมันจะโผล่ออกมาจากที่สูงในไม่ช้า และไม่ว่าจะมีกำลังคนเท่าใด เส้นทางเดียวก็คือต้องมาตามธารน้ำนม ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็อยู่ในตำแหน่งที่แข็งแกร่ง ตรงนี้ พวกนั้นไม่มีหวังจะลี้ลลอดผ่านพวกเราไปได้”

“พวกนั้นอาจไม่ยกทำอย่างนั้น พวกมันมีกันหลายพัน และเราจะมีสามร้อยคนเมื่อครั้งมือมาถึงพวกเรา” เซอร์มัลลาตอร์รับจอกจากจอห์น

“ถ้าถึงขั้นที่ต้องสู้รบกัน เราจะไปหวังหาชัยภูมิที่ดีไปกว่าตรงนี้ไม่ได้แล้ว” มอร์มอนต์ประกาศ “เราจะเสริมสร้างความแข็งแกร่งของแนวป้องกัน หลุมพราง ไม้แหลม ปักขวากไปบนลาดเขา ซ่อมแซมรอยแตกทุกรอย จาร์แมน ข้าอยากได้คนของเจ้าที่ตาไวที่สุดเป็นคนสังเกตการณ์ ให้พวกเขาตั้งวงแหวนรอบพวกเราและเลียบแนวแม่น้ำด้วย เพื่อเตือนหากมีอะไรเข้ามาใกล้ ให้พวกเขาซ่อนตัวตามต้นไม้ แล้วพวกเขาก็เริ่มขนน้ำขึ้นมาข้างบนนี้ด้วยวิธีที่ดีที่สุด ขนมาให้มากกว่าที่จำเป็น เราจะขุดบ่อเก็บน้ำ ไพร่พลจะได้มีอะไรทำ และมันอาจจำเป็นในภายหลัง”

“นักลาดตระเวนของข้า...” ธอเรน สมอลวู้ด เริ่ม

“นักลาดตระเวนของเจ้าจะจำกัดการลาดตระเวนอยู่เฉพาะฝั่งนี้ของแม่น้ำ จนกว่าเครื่องมือจะมาถึงพวกเรา หลังจากนั้นเราค่อยมาดูกัน ข้าจะไม่ยอมเสียคนของข้ามากเกินไป”

“มานซ์ เรย์เดอร์ อาจกำลังรวมพลทัพของเขาอยู่ห่างจากที่นี่ระยะทางสี่ห้าหนึ่งวัน และเราไม่มีทางรู้เลย” สมอลวู้ดบ่น

“เรารู้ว่าพวกคนเถื่อนกำลังรวมตัวกันที่ไหน” มอร์มอนต์ตอบกลับ “เรารู้จากคราสเตอร์ ข้าไม่ชอบเจ้าหมอนั้นหรอก แต่ข้าไม่คิดว่าเขาโกหกเราเรื่องนี้”

“ตามแต่ท่านว่าเถอะ” สมอลวู้ดจากไปด้วยสีหน้าบึ้งตึง คนอื่นๆ ตีมือเหล้าอุ้งจนหมดและตามไปอย่างมีมารยาทมากกว่า

“ข้านำอาหารเย็นมาให้ท่านนะขอรับ นายข้า” จอห์นถาม

“ข้าว” นกเรเวนร้อง มอร์มอนต์ไม่ตอบในทันที เมื่อเขาตอบ เขาพูด

เพียงว่า “หมาป่าของเจ้าเจอสัตว์ป่าบ้างไหมวันนี้”

“มันยังไม่กลับมาขอรับ”

“ถ้าเราได้อะไรบ้างก็ดี” มอร์มอนต์ล้วงมือลงในถุงและหยิบข้าวโพดเต็มกำมือให้นกเรเวน “เจ้าว่าข้าคิดผิดหรือเปล่าที่เก็บพวกนักลาดตระเวนไว้ใกล้ๆ”

“ข้าไม่มีสิทธิ์จะพูดอะไรเรื่องนั้นขอรับ นายข้า”

“มีสิทธิถ้ามีคนถาม”

“ถ้านักลาดตระเวนต้องอยู่ในระยะที่มองเห็นกำปั้น ข้าก็ไม่เห็นว่าพวกเขาจะมีหวังพบท่านอาของข้าได้ยังไง” จอนนอยมรับ

“พวกเขาไม่มีหวังหรอก” นกเรเวนจิกเมล็ดข้าวโพดในฝ่ามือหมีเฒ่า “จะสองร้อยคนหรือหมื่นคนก็ตาม พื้นที่มันกว้างใหญ่เกินไป” ข้าวโพดหมด มอร์มอนต์พลิกมือกลับ

“ท่านจะไม่เลิกตามหาใช่ไหมขอรับ”

“เมสเตอร์เอมมอนคิดว่าเจ้าฉลาด” มอร์มอนต์ย้ายนกเรเวนไปอยู่บนบ่า เจ้านกเอียงหัวไปทางหนึ่ง ตาเล็กๆ แวววาว

คำตอบอยู่ตรงนั้นเอง “งั้นก็... ข้าเห็นว่าคนคนเดียวอาจตามหาคนสองร้อยง่ายกว่าคนสองร้อยตามหาคนคนเดียว”

นกเรเวนแผดเสียงร้องแหลม แต่หมีเฒ่ายิ้มผ่านเคราสีเทา “คนและม้ามากขนาดนี้ย่อมทิ้งร่องรอยที่แม้แต่เอมมอนก็ยังตามมาถูก บนเนินเขานี้ กองไฟของพวกเราควรมองเห็นได้ไกลถึงเชิงเนินของเขี้ยวน้ำแข็ง ถ้าเบน สตาร์ค ยังมีชีวิตอยู่และเป็นอิสระ เขาจะมาหาเรา ข้าแน่ใจ”

“ขอรับ” จอนพูด “แต่... ถ้าหาก...”

“...เขาตายแล้วนะรี” มอร์มอนต์ถามอย่างเมตตา

จอนพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ

“ตาย” นกเรเวนพูด “ตาย ตาย”

“เขาก็คงมาหาเราอยู่ดี” หมีเฒ่าพูด “เหมือนที่โอธอร์มา แล้วก็เจเฟอร์ ฟลาวเวอร์ส ด้วย ข้าก็กลัวเรื่องนั้นพอๆกับเจ้านั้นแหละ จอน แต่เราต้องยอมรับความเป็นไปได้นั่น”

“ตาย” นกเรเวนร้องพร้อมกับทำขนพองที่ปีก เสียงของมันดังขึ้นและแหลมขึ้น “ตาย”

มอร์มอนต์ลูบขนสีดำของเจ้านก และใช้หลังมือปิดอาการหนาวในทันใด “ข้าว่าข้าจะงดอาหารเย็นนะ ข้าขอพักดีกว่า ปลุกข้าตอนแสงแรกด้วย”

“หลับให้สบายนะขอรับ นายข้า” จอนเก็บจอกเปล่าและก้าวออกไปข้างนอก เขาได้ยินเสียงหัวเราะจากที่ไกลๆ เสียงครวญคร่ำๆ ของบีไฟ กองใหญ่แตกปะทุอยู่กลางค่าย และเขาได้กลิ่นสตูกำลังสุก หมึเฒ่าอาจไม่หิว แต่จอนหิว เขาเดินเตร่ไปที่กองไฟ

โดเวนกำลังพูดพล่าม ซ่อนอยู่ในมือ “ข้ารู้จักปานี้ดีไม่แพ้มนุษย์คนไหนที่ยังมีชีวิต และข้าจะบอกให้นะ ข้าไม่อยากชี้ไม้เข้าไปคนเดียวคืนนี้หรอก พวกเจ้าไม่ได้กลิ่นรึ”

เกรินน์กำลังจ้องเขาด้วยดวงตาเบิกโต แต่เอ็ดดาร์ดจอมโศกพูดว่า “ข้าได้กลิ่นก็แต่ขี้ของม้าสองร้อยตัว แล้วก็กลิ่นนี้ ซึ่งมีกลิ่นเหมือนกันพอข้าดมตีๆ”

“ข้าก็ได้กลิ่นเหมือนกับเจ้าตรงนี้” เฮคคลับมีดสั้นของตน เขาบ่นถึงม่งาขณะรินสิ่งที่อยู่ในกาใส่ชามของจอน

สตูนั่นขึ้นด้วยข้าวบาร์เลย์ แครอต และหัวหอม มีเศษเนื้อเค็มยู่ๆ ที่นุ่มลงจากการปรุงสุกปนอยู่บ้าง

“เจ้าได้กลิ่นอะไรรึ โดเวน” เกรินน์ถาม

ชาวป่าดูดซึ้นของตุนอดีตใจหนึ่ง เขาถอดฟันออกแล้ว ไบหน้าเหี่ยวย่นและหยาบเหมือนแผ่นหนัง สองมือตะปุมตะป่าเหมือนรากไม้แก่ “ข้ารู้สึกว่ามีกลิ่นของมันเหมือน...เอ้อ...*ความเย็น*”

“สมองเจ้าก็ที่เป็นไม้เหมือนกับฟันของเจ้านั้นแหละ” เฮคบอกเขา “ความเย็นไม่มีกลิ่นหรอก”

มีลี จอนคิด นึกถึงคืนนั้นในห้องพักของลอร์ดผู้บัญชาการ มันมีกลิ่นเหมือนความตาย จู่ๆ เขาก็ไม่รู้สึกรังเกียจอีกต่อไป และยื่นสตูดของตนให้เกรินน์ ที่ดูจะต้องการอาหารเพิ่มเพื่อความอบอุ่นแก่ร่างกายต่อสู้กับคำเค็น

สายลมพัดกรูกริวเมื่อเขาออกมา พอถึงตอนเช้า น้ำค้างแข็งจะปกคลุมผืนดิน เชือกซึ่งกระเจิมจะแข็งและมีน้ำแข็งเกาะ เหล้าอุ่นผสมเครื่องเทศ

สองสามนิ้วมือกระดกอยู่ที่ก้นกา จอนเติมพื้นใหม่ใส่กองไฟและวางกาเหนือเปลวไฟเพื่ออุ่นอีกครั้ง เขายับงอนิ้วไปมาขณะรอ บีบเข้าและกางออกจนกระทั่งมือรู้สึกวูบวาบ ยามกะแรกประจำตำแหน่งของตนรอบอาณาเขตของค่าย คบไฟไหววูบวาบตลอดแนวกำแพงวงแหวน คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ แต่ดาวนับพันดวงฉายแสงอยู่เบื้องศีรษะ

เสียงหนึ่งดังขึ้นในความมืด แผลวเบาและห่างไกลๆ แต่ฟังไม่ผิดไปได้ เสียงหอนของพวกหมาป่า เสียงของพวกมันดังขึ้นและเบาลง บทเพลงอันเยียบเย็นและเดียดตาย มันทำให้ขนบนต้นคอของเขาลุกชัน อีกฟากของกองไฟดวงตาสีแดงคู่อึ่งจ้องมาที่เขาจากเงามืด แสงของเปลวไฟทำให้มันเรืองแสง

“โกสต์” จอนสูดหายใจ รู้สึกประหลาดใจ “เจ้าเข้ามาในฝันได้ใช่ไหม” เจ้าหมาป่าสีขาวมักล่าสัตว์ตลอดทั้งคืน เขาไม่คาดคิดว่าจะพบมันอีกครั้งจนกว่าจะรุ่งสาง “ล่าเหยื่อไม่ได้หรอก” เขาถาม “มานี่สิ มหาข้า โกสต์”

หมาป่าโลกันตร์วิ่งรอบกองไฟ สุดดมจอน สุดดมสายลม ไม่ยอมอยู่นิ่ง ไม่ได้ดูเหมือนกับมันกำลังตามล่าเนื้อในตอนนี้ ตอนคนตายฟื้นขึ้นเดินมา โกสต์รู้ มันปลุกข้า เตือนข้า เขาลุกชันขึ้นด้วยความตกใจ “มีอะไรข้างนอกนั่นหรือ โกสต์ เจ้าได้กลิ่นใช่ไหม” ไตเวณพูดว่าเขาได้กลิ่นความเย็น

หมาป่าโลกันตร์วิ่งเร็วๆออกไป หยุด และหันกลับมามอง มันอยากให้ข้าตามไป จอนดึงผู้ตัดผ้าคลุมไหล่ขึ้นและเดินไปจากหมู่กระโจม ไปจากความอบอุ่นของกองไฟ ผ่านแถวของม้านางตัวเล็กขนยาว ม้าตัวหนึ่งร้องครางด้วยอาการตื่นๆเมื่อโกสต์เดินผ่านไป จอนปลอบมันด้วยคำหนึ่งและหยุดลูบจมูกกับปากของมัน เขาได้ยินเสียงสายลมหวีดหวิวผ่านรอยแตกของก้อนหินเมื่อเข้าไปใกล้กำแพงวงแหวน เสียงหนึ่งตะโกนถาม จอนก้าวเข้าไปอยู่ในแสงคบไฟ “ข้าต้องไปเอาน้ำให้ท่านลอร์ดผู้บัญชาการ”

“นั่นก็ไปเถอะ” ยามพูด “รีบไปรีบมาละ” ชายคนนั้นซุกตัวอยู่ใต้ผ้าคลุมไหล่สีดำ ผู้ตูดึงขึ้นมากันลม เขาไม่แม้แต่จะมองดูด้วยซ้ำว่าจอนมีถังน้ำหรือไม่

จอนขยับตัวตะแคงข้างออกไประหว่างขากไม้เหล่าแหลมสองต้น ในขณะที่โกสต์ลุดไปข้างใต้ คบไฟถูกเสียบไว้ในรอยแยกของก้อนหิน เปลวไฟ

โบทสะบัดเหมือนธงสีส้มอ่อนเมื่อลมแรงพัดมา เขาตั้งมั่นขึ้นขณะเบียดกายผ่านช่องว่างระหว่างก้อนหิน โกสต์วิ่งควบลงเนิน จอนตามไปด้วยอย่างแข็งช้ำกว่า คบไฟเย็นนำหน้าขณะที่เขาค่อยๆเดินลงเนิน เสียงจากค่ายจางหายไปข้างหลัง คินนี่มีดดำ ลาดเขาก็ขึ้น เต็มไปด้วยหิน และไม่เรียบ หากไม่ระวังสักอึดใจเดียวข้อเท้าต้องหักแน่...หรือไม่ก็คอ *นี่ข้ากำลังทำอะไรอยู่* เขาถามตัวเองขณะค่อยๆเดินลงไป

ต้นไม้ยืนต้นน้อยอยู่ข้างล่างเขา เหมือนเหล่านักรบที่สวมเกราะเปลือกไม้และใบไม้ ประจำที่อย่างเงียบเชียบ รอคอยคำสั่งให้บุกจู่โจมเนินเขา พวกมันดูดำมืด...เมื่อแสงคบไฟของเขาเฉียดผ่านเท่านั้น จอนจึงจะเห็นสีเขียววูบหนึ่ง เขาได้ยินเสียงน้ำไหลผ่านโขดหินแว่วๆ โกสต์หายลับไปในไม้พุ่ม จอนพยายามตามไป และฟังเสียงเพรียกของล่าธาร เสียงใบไม้ถอนใจในสายลม กิ่งไม้ย้อยดูผ้าคลุมไหล่ของเขา ขณะที่เหนือศีรษะ กิ่งไม้หนาๆเกี่ยวกระหวัดกัน บดบังหมู่ดาว

เขาพบโกสต์กำลังเสียน้ำในล่าธาร “*โกสต์*” เขาเรียก “*มาหาข้าเดี๋ยวนี้*” เมื่อหมาป่าโกลันตร์ยกหัวขึ้นมา ดวงตาของมันเรืองแสงสีแดงและมุงร้าย น้ำไหลเป็นทางลงมาจากซากกรรไกรของมันเหมือนน้ำลาย ในช่วงวินาทีนั้นมีบางอย่าง ที่ดูตันและชั่วร้ายในตัวมัน แล้วมันก็เดินมา กระโจนผ่านจอน วิ่งควบลงผ่านหมู่ไม้ “*โกสต์ อย่านะ อยู่ก่อน*” เขาตะโกน แต่เจ้าหมาป่าไม่ใส่ใจ ร่างเพรียวสีขาวถูกกลืนหายไปในความมืด และจอนมีทางเลือกเพียงสองทาง คือไต่กลับขึ้นเนินตามลำพัง หรือตามไป

เขาตามไป รู้สึกโกรธ และยื่นคบไฟลงต่ำเพื่อจะได้มองเห็นก้อนหินที่หมายจะทำให้เขาสะดุดทุกอย่างก้าว รากไม้หนาที่ดูเหมือนจะรวบเท้าของเขารวมทั้งหลุมต่างๆที่อาจทำให้ข้อเท้าแพลงได้ ทุกๆสองสามฟุต เขาจะเรียกโกสต์อีกครั้ง แต่สายลมยามกลางคืนกำลังพัดวนท่ามกลางต้นไม้และกลบกลืนเสียงเรียกไป *นี่มันบ้าชัดๆ* เขาคิดขณะยังถลาลึกเข้าไปในหมู่ไม้ เขากำลังจะหันกลับเมื่อเหลือบเห็นสีเขียววูบหนึ่งข้างหน้ากับทางขวามือ ย้อนกลับไปทางเนินเขา เขาวิ่งเหยาะๆตามมันไป พร้อมกับสบถเบาๆ

เมื่ออยู่ห่างจากกำปั้นราวหนึ่งในสี่ของระยะทาง เขาก็ไล่ตามเจ้าหมาป่า



โลกันตร์หันก่อนจะคลาดกับมันอีกครั้ง ในที่สุดเขาก็หยุดเพื่อหายใจท่ามกลาง  
ไม้พุ่มเตี้ย ดงหนาม และกองหินระเกะระกะที่เชิงเนิน เลยจากแสงคบไฟไป  
ความมืดบีบตัวเข้ามา

เสียงตะกุกเบาๆ ทำให้เขาหันไป จอนขยับไปหาเสียงนั้น ก้าวไปอย่าง  
ระมัดระวังท่ามกลางหินก้อนใหญ่และพุ่มหนาม ข้างหลังไม้ล้มต้นหนึ่ง เขาพบ  
โกสต์อีกครั้ง เจ้าหมาป่าโลกันตร์กำลังขุดดินอย่างดูเดือดพร้อมกับเตะดิน  
กระจาย

“เจ้าเจอะอะไรนะ” จอนลดคบไฟลง เผยให้เห็นเนินดินนุ่มๆ รูปโค้งมน  
หลุมศพ เขาคิด แต่ของใครหรือ

เขาคุกเข่าลงปักคบไฟลงบนพื้นข้างตัว ดินนั้นร่วนปนทราย จอนกอบ  
มันขึ้นมาเต็มกำมือ ไม่มีหิน ไม่มีรากไม้ สิ่งใดก็ตามที่อยู่ตรงนี้ถูกนำมาไว้ที่นี่  
เมื่อไม่นานนี้เอง ลีกลงไปสองฟุต นิ้วมือของเขาสัมผัสผ้า เขาคาดว่าเจอะศพ  
กลัวว่าจะเป็นศพ แต่นั่นเป็นอะไรอย่างอื่น เขาคัดเนื้อผ้าและรู้สึกถึงรูปทรงแข็งๆ  
เล็กๆ ข้างใต้ ไร้ความยืดหยุ่น ไม่มีกลิ่น ไม่มีร่องรอยของหนอนกินศพ โกสต์  
ถอยออกห่างและนั่งลงบนขาหลัง ฝ้ามองดู

จอนปัดดินร่วนๆ ออกเพื่อเผยให้เห็นห่อกลมๆ กว้างประมาณสองฟุต  
เขาชะง่อนิ้วลงไปตามขอบและดึงมันให้หลุด เมื่อเขาดึงออกมาได้ สิ่งใดก็ตาม  
ที่อยู่ข้างในขยับเคลื่อนที่และส่งเสียงกริ๊ก *สมบัติ* เขาคิด แต่รูปทรงไม่เหมือน  
เหรียญ และเสียงก็ไม่เหมือนโลหะ

เชือกเปียยเส้นหนึ่งมัดพันห่อของนั้น จอนดึงกริซออกจากฝักและตัด  
มันออก คลำหาขอบผ้าแล้วดึง ห่อนั้นพลิก และสิ่งที่อยู่ข้างในก็ร่วงกระจาย  
ลงบนพื้น เป็นประกายสีเข้มและเจิดจ้า เขาเห็นมีดสิบสองเล่ม หัวหอกรูปใบไม้  
หัวธนูจำนวนมาก จอนหยิบใบกริซใบหนึ่งขึ้นมา เขาดูจนหนักและเป็นสีดำ  
เงาวาว ไม่มีตำม แสงคบไฟไล่ไปตามขอบของมัน เส้นบางเฉียบสีส้มที่บ่งบอก  
ถึงความคมดุจมิทโคน *แก้วมังกร สิ่งที่เหล่าเมสเตอร์เรียกว่าหินภูเขาไฟ* โกสต์  
ค้นพบกรูซของโบราณของเด็กๆ แห่งพงไพร ซึ่งฝังอยู่ที่นั่นมาหลายพันปีอย่างนั้น  
หรือ กำปั้นของปฐมนุรุษเป็นสถานที่เก่าแก่ เพียงแต่...

ใต้แก้วมังกรนั้นเป็นเขาเป่าออกศึกเก่าแก่ ทำจากเขาของออร์ริคส์

คาดลำริด จอนเขย่อดินออกจากข้างใน และหัวธนูร่วงพรูออกมาชุดหนึ่ง เขาปล่อยมันร่วงหล่น และดึงมุมผ้าที่พันอาวุธเหล่านี้ขึ้นดูไปมาระหว่างนิ้วมือ ผ้าขนสัตว์อย่างดี หนา ทอสองชั้น ซึ้น แต่ไม่เบื่อย มันอยู่ใต้ดินมาไม่นาน แน่ๆ และมันมีสีเข้ม เขาคว่ามันเต็มกำมือและดึงเข้ามาใกล้คบไฟ ไม่เข็มหรือก ตำเลยละ

แม้กระทั่งก่อนที่จอนจะลุกขึ้นยืนและสะบัดมันออก เขาก็รู้ว่าสิ่งที่เขาถืออยู่คืออะไร ผ้าคลุมไหล่สีดำของพี่น้องร่วมสาบานแห่งหน่วยพิทักษ์ราชตรี

# แวน



เอลเบลลีพบเขาในโรงตีเหล็ก กำลังบีบที่บวมให้มิดเคน “เมสเตอร์อยากให้ท่านไปที่หอคอยขอรับ ลอร์ดเจ้าชายของข้า มีนกตัวหนึ่งมาจากพระราชา”

“จากรอบรั้วหรือ” ด้วยความตื่นเต้น แวนไม่รอไฮดอร์ แต่ให้เอลเบลลีอุ้มขึ้นบันได เขาเป็นชายตัวใหญ่ แม้จะไม่ใหญ่เท่าไฮดอร์และแข็งแรงเทียบกันไม่ได้เลยก็ตาม พอทั้งสองไปถึงหอคอยของเมสเตอร์ เขาก็หน้าแดงและหายใจหอบ ริกคอนอยู่ที่นั่นก่อนหน้าพวกเขา รวมทั้งวัลเตอร์ เฟรย์ ทั้งคู่ด้วย

เมสเตอร์ลูวินให้เอลเบลลีออกไปและปิดประตู “นายข้าทั้งหลาย” เขาพูดด้วยท่าทางเคร่งขรึม “เรามีสารมาจากฝ่าบาท มีทั้งข่าวดีและข่าวร้าย เขาได้รับชัยชนะยิ่งใหญ่ทางตะวันตก ถล่มกองทัพลานนิสเตอร์ในสถานที่ที่ชื่ออ็อกซ์ครอส และยึดปราสาทได้หลายแห่งด้วย เขาเขียนมาหาเราจากแอมมาร์ก ซึ่งเคยเป็นที่มั่นของตระกูลมาร์แบรนต์”

ริกคอนกระตุกชุดยาวของเมสเตอร์ “รอบรั้วกำลังจะกลับบ้านใช่ไหม”

“ข้าเกรงว่ายัง จะมีศึกให้สู้อีก”

“คนที่เขาเอาชนะคือลอร์ดไทวินใช่ไหม” แวนถาม

“ไม่ใช่” เมสเตอร์พูด “เซอร์สแตฟฟอร์ด แลนนิสเตอร์ บัญชาการทัพศัตรู เขาถูกฆ่าตายในการรบ”

แวนไม่เคยได้ยินชื่อเซอร์สแตฟฟอร์ด แลนนิสเตอร์ เขารู้สึกเห็นด้วยกับวัลเตอร์ตัวโตเมื่อฝ่ายนั้นพูดว่า “ลอร์ดไทวินคือคนเดียวเท่านั้นที่กล้าฉ้อ”

“บอกรอบรั้วด้วยว่าข้าอยากให้เขากลับบ้าน” ริกคอนพูด “เขาจะพา

หมาป่าของเขากลับบ้านด้วยก็ได้ แล้วก็ทานแม่กับทานพ่อด้วย” แม้จะรู้ว่า ลอร์ดเอ็ดมอนด์เสียชีวิตแล้ว แต่บางครั้งรักคอนก็ลืม...โดยจงใจ แบรินสงสัย น้องชายตัวน้อยของเขาคืออันอย่างที่ได้กษัตริย์วัยสี่ขวบเท่านั้นจะได้

แบรินดีใจกับชัยชนะของรอบบี้ แต่ก็ไม่สบายใจด้วย เขาจำได้ถึงสิ่งที่ โอซาเคยพูดในวันที่พี่ชายของเขานำทัพออกจากวินเทอร์เฟล *เขายกทัพไป ผิดทาง* หญิงคนเถื่อนยืนกราน

“นำคร่าที่ไม่มีชัยชนะใดปราศจากการสูญเสีย” เมสเตอร์ลูวินหันไปหา พวกวัลเดอร์ “นายข้าทั้งสอง เซอร์สเตฟอน เพรย์ ลูกของพวกเจ้าเป็นหนึ่งใน ผู้เสียชีวิตที่อ็อกซ์ครอส เขาได้รับบาดเจ็บในการต่อสู้ รอบบี้เขียนมา ตอนแรก คิดกันว่าไม่ร้ายแรง แต่สามวันต่อมาเขาก็เสียชีวิตในกระโจมขณะนอนหลับ”

วัลเดอร์ตัวโตยกไหล่ “เขาแก่มากแล้วนี่ ข้าว่าทกลีบห้าปีได้ แก่เกินกว่า จะสู้รบแล้ว เขาชอบพูดเสมอว่าเขาเหนื่อย”

วัลเดอร์ตัวจ้อยโห่ฮา “เจ้าหมายถึงเหนื่อยกับการรอให้ท่านปู่ของพวกเรา ตายสินะ นี่หมายความว่าตอนนี้เซอร์เอ็มมอนก็ได้เป็นทายาทแล้วใช่ไหม”

“อย่าโง่งนำ” ลูกพี่ลูกน้องของเขาพูด “ลูกชายของลูกชายคนแรกยอม มาก่อนลูกชายคนที่สอง เซอร์ไรแมนอยู่ในลำดับถัดมา แล้วก็เอ็ดวินกับวัลเดอร์ดำ และปีเตอร์สิวเกรอะ จากนั้นก็เป็นนอกอนกับบรรดาลูกชายทุกคน *ของเขา*”

“ไรแมนก็แก่แล้วเหมือนกัน” วัลเดอร์ตัวจ้อยพูด “ข้าพนันได้ว่าเลยสี่สิบ แล้วเขาก็ท้องเสียบ่อยๆ เจ้าคิดว่าเขาจะได้เป็นลอร์ดไหม”

“ข้าจะเป็นลอร์ด ข้าไม่สนใจหรอกว่าเขาจะเป็นไหม”

เมสเตอร์ลูวินพูดแทรกเสียงเข้ม “พวกเจ้าน่าจะละอายใจที่พูดจาเช่นนั้น นายข้า พวกเจ้าไม่เสียใจบ้างหรือไร ลูกของพวกเจ้าเสียชีวิตนะ”

“เสียใจสิ” วัลเดอร์ตัวจ้อยพูด “พวกเราเสียใจมาก”

แต่พวกเขาไม่ได้เสียใจ แบรินรู้สึกปวดमानในท้อง *พวกนี้ชอบรสชาติ ของอาหารจานนี้มากกว่าข้า* เขาเอ่ยขอตัวกับเมสเตอร์ลูวิน

“ได้สิ” เมสเตอร์สั่งกระดิ่งขอความช่วยเหลือ ไฮดอร์ต้องง่วนอยู่ที่ คอกม้าเป็นแน่ คนที่มาคือโอซา แต่นางแข็งแรงกว่าเอลเบลลี และไม่มีปัญหา ในการยกแบรินขึ้นมาในอ้อมแขนและอุ้มลงบันได

“โอชา” แบนรณถามขณะทั้งสองตัดผ่านลานสนาม “เจ้ารู้จักทางขึ้นเหนือใหม่ ไปมากำแพงแล้วก็...แล้วก็เลยไปจากนั้นอีกนะ”

“หนทางไปนั้นง่าย มองหามังกรน้ำแข็ง และไล่ตามดวงดาวสีฟ้าในดวงตาคนขี้ม้า” นางถอยหลังผ่านประตูและเริ่มไต่ขึ้นบันไดเวียน

“แล้วยังมีพวกยักษ์อยู่ที่นั่นไหม แล้วก็...พวกที่เหลือ...พวกอมมนุษย์กับเด็กๆ แห่งพงไพรด้วย”

“ข้าเคยเห็นพวกยักษ์ เคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับพวกเด็กๆ นั้น แล้วก็พวกหมันตมุต...เจ้าอยากรู้ไปทำไมหรือ”

“เจ้าเคยเห็นอีกสามตาไหม”

“ไม่เคย” นางหัวเราะ “แล้วข้าก็พูดไม่ได้ว่าอยากเห็น” โอชาเตะประตูห้องนอนของแบนรณเปิดออกและวางเขาลงตรงที่นั่งข้างหน้าต่าง ที่ซึ่งเขาเฝ้ามองลานสนามข้างล่างได้

ดูราวกับเวลาผ่านไปเพียงไม่กี่อึดใจหลังจากนางจากไปที่ประตูเปิดออกอีกครั้ง แล้วโจเจน รีด ก็เข้ามาโดยไม่ได้เรียก มีราผู้เป็นที่สาวตามมาข้างหลัง “เจ้าได้ยินเรื่องนั้นแล้วใช่ไหม” แบนรณถาม เด็กชายอีกคนพยักหน้า “มันไม่ใช่อาหารเย็นอย่างที่เจ้าว่า มันเป็นจดหมายจากรอบบี้ แล้วเราก็ไม่ได้กินมันแต่...”

“ความฝันพิศมัยในรูปแบบแปลกประหลาดในบางคราว” โจเจนยอมรับ “ความจริงของมันไม่ใช่เรื่องเข้าใจง่ายเสมอไป”

“เล่าสิ่งไม่ดีที่เจ้าเคยฝันถึงให้ข้าฟังหน่อยสิ” แบนรณพูด “สิ่งไม่ดีที่กำลังจะมาถึงวินเทอร์เฟลนะ”

“ลอร์ดเจ้าชายของข้าเชื่อข้าหรือยังละในตอนนี เขาจะเชื่อคำพูดของข้าไหม ไม่ว่ามันจะฟังดูพิลึกกึ่งพิถัยแค่ไหนก็ตาม”

แบนรณพยักหน้า

“สิ่งที่จะมาถึงคือทะเล”

“ทะเล หรือ”

“ข้าฝันว่าทะเลซัดเสาตึกรอบวินเทอร์เฟลรอบด้าน ข้าเห็นคลื่นสีดำกระแทกประตูและหอคอย แล้วจากนั้นน้ำเค็มก็ไหลทะลักข้ามกำแพงเข้ามาองปราสาท

คนจมน้ำลอยอยู่ในลาน ตอนที่ข้าฝืนเรื่องนี้ครั้งแรก ตอนอยู่ที่เกรย์วอเตอร์ ข้าไม่รู้จักหน้าพวกเขา แต่ตอนนี้ข้ารู้จักแล้ว เอลเบลลีนนั้นคนหนึ่ง ยามที่เรียกชื่อพวกเราในงานเลี้ยงคนหนึ่ง บาทหลวงของเจ้าก็อีกคน ช่างเหล็กของเจ้าด้วย”

“มิกเคนนะหรือ” แบนรลัสนพอกๆกับตกใจ “แต่ทะเลอยู่ห่างตั้งไม่รู้กี่ร้อยโยชน์ แล้วกำแพงของวินเทอร์เฟลก็สูงมากจนน้ำเข้าไม่ได้หรอก ต่อให้มันมาจริงๆก็ตาม”

“ในความคิดของราตรี ทะเลน้ำเค็มจะไหลป่าข้ามกำแพงพวกนี้” โจเจนพูด “ข้าเห็นคนตาย ขึ้นอืดและจมน้ำ”

“เราต้องบอกพวกเขา” แบนรว่า “เอลเบลลีนกับมิกเคน แล้วก็บาทหลวงเชย์ล บอกพวกเขาไม่ให้จมน้ำ”

“มันช่วยพวกเขาไม่ได้หรอก” เด็กชายในชุดเขียวตอบ

มีรามายังที่นั่งข้างหน้าต่างและวางมือหนึ่งบนไหล่ของเธอ “พวกเขาจะไม่เชื่อหรอก แบนร ไม่มากไปกว่าเจ้า”

โจเจนนั่งลงบนเตียงของแบนร “บอกข้ามาสิว่า เจ้าฝืนเห็นอะไร”

แม้กระทั่งตอนนั้นแบนรก็รู้สึกกลัว แต่เขาสาบานแล้วว่า จะไว้วางใจสองคนนี้ และสตาร์คแห่งวินเทอร์เฟลก็รักชาวจาสต์ย “มันมีหลายแบบ” เขาพูดซ้ำๆ “มีความผันหมาป่า ความผันพวกนั้นไม่เลวร้ายเหมือนเรื่องอื่นๆ ข้าวิ่งล่าสัตว์ แล้วก็ฆ่ากระรอก แล้วก็มีความผันที่อีกามาบอกให้ข้าบิน บางทีก็มีต้นไม้อยู่ในความผันพวกนั้นด้วย ต้นไม้ที่เรียกชื่อข้า มันทำให้ข้ากลัว แต่ความผันที่เลวร้ายที่สุดคือตอนที่ข้าร่วงตก” เขามองลงไปท่ามกลาง รู้สึกทรมานใจ “ข้าไม่เคยร่วงตกมาก่อน ตอนที่ข้าปีนปายนะ ข้าไปทั่วทุกหนแห่ง ขึ้นไปบนหลังคาและไต่ไปตอมกำแพง ข้าเคยให้อาหารพวกอีกาในหอคอยไหม้ด้วย ท่านแม่กล่าวว่าข้าจะร่วงลงมา แต่ข้ารู้ว่าข้าไม่มีทางร่วง แต่ข้าก็ร่วงจริงๆ และตอนนี้เวลานอน ข้าร่วงลงมาตลอดเวลาเลย”

มีราบีบไหล่เขา “มีแค่นั้นหรือ”

“ข้าคิดว่าแค่นั้น”

“นักสิง” โจเจน รีด พูด

แบรนมองเขา ดวงตาเบิกโต “อะไร”

“นักสิง ผู้แปลงกายได้ สัตว์ร้าย นั่นคือสิ่งที่พวกเขาจะเรียกเจ้า ถ้าพวกเขาได้ยินเรื่องความฝันหมาป่าของเจ้า”

ชื่อพวกนั้นทำให้เขากลับขึ้นมาอีกครั้ง “ใครจะเรียกข้า”

“ผู้คนของเจ้าเอง ด้วยความกลัวนะ บางคนจะเกลียดเจ้าถ้าพวกเขารู้ว่าเจ้าเป็นอะไร บางคนจะถึงกับพยายามฆ่าเจ้าด้วย”

ยายแนนเล่าเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับพวกสัตว์ร้ายและผู้แปลงกายได้ในบางครั้ง ในเรื่องราวพวกนั้น พวกมันล้วนเป็นคนชั่วร้ายเสมอ “ข้าไม่ได้เป็นแบบนั้น” แบรนพูด “ข้าไม่ใช่ มันเป็นแค่ความฝัน”

“ความฝันหมาป่าไม่ใช่ความฝันจริงๆหรอก เจ้าบิดตาของเจ้าแน่นเมื่อไรก็ตามที่เจ้ากำลังตื่น แต่พอเจ้าพล็อยหลับ มันจะกะพริบเปิดขึ้นมา และวิญญาณของเจ้าก็ออกตามหาอีกครั้งหนึ่งของมัน พลังนั้นแข็งแกร่งอยู่ในตัวเจ้า”

“ข้าไม่อยากจะมันหรอก ข้าอยากเป็นอัศวิน”

“อัศวินคือสิ่งที่เจ้าต้องการ นักสิงคือสิ่งที่เจ้าเป็น เจ้าเปลี่ยนแปลงเรื่องนั้นไม่ได้หรอก แบรน เจ้าปฏิเสธหรือผลักไสมันไม่ได้ เจ้าเป็นหมาป่ามีปีก แต่เจ้าจะไม่มีวันบิน” โจเจนลุกขึ้นและเดินไปที่หน้าต่าง “นอกเสียจากว่าเจ้าจะเปิดตาของเจ้า” เขาแนบสองนิ้วเข้าด้วยกันและที่มหน้าผากของแบรนอย่างแรง

เมื่อแบรนยกมือขึ้นมาที่จุดนั้น เขารู้สึกได้เพียงผิวที่เรียบเนียนไร้รอยปริแตก ไม่มีดวงตา ไม่มีแม่แต่ดวงที่ปิดอยู่ “ข้าจะเปิดมันได้ยังไงถ้ามันไม่ได้อยู่ตรงนั้น”

“เจ้าจะไม่มีวันหาดวงตานั้นเจอด้วยนิ้วมือ แบรน เจ้าต้องหาด้วยหัวใจของเจ้า” โจเจนพินิจใบหน้าของแบรนด้วยดวงตาสีเขียวประหลาดคู่นั้น “หรือว่าเจ้ากลัว”

“เมสเตอร์ลูวินบอกว่าไม่มีอะไรในความฝันที่คนเราต้องกลัว”

“มีสิ” โจเจนพูด

“อะไรหรือ”

“อดีต อนาคต ความจริง”

พวกเขาทั้งแบรนไว้กับความสับสนยิ่งกว่าเดิม เมื่ออยู่ตามลำพัง แบรน

พยายามเปิดตาดวงที่สาม แต่เขาไม่รู้วิธี ไม่ว่าจะย่นหน้าผากและจิ้มมันอย่างไร เขาก็ไม่เห็นความแตกต่างใดๆ มากไปกว่าที่เคยทำมาแล้ว ในช่วงหลายวันที่ตามมา เขาพยายามเตือนคนอื่นๆ ในสิ่งที่โวจเอนเห็น แต่มันไม่เป็นไปอย่างที่เขาคต้องการ มิคเคนเห็นว่าเป็นเรื่องตลก “ทะเลหรือ บังเอิญข้าก็อยากเห็นทะเลมาตลอด แต่ยังไม่เคยได้ไปที่ไหนที่มี แล้วตอนนี้มันกำลังจะมาหาข้าหรือ ทวยเทพเมตตานักที่อุตส่าห์ช่วยช่างเหล็กจกนๆ คนหนึ่ง”

“ทวยเทพจะรับข้าไปเมื่อเห็นว่าเหมาะสม” บาทหลวงเซย์ลพูดเสียงเบา “แต่ข้าแทบจะไม่คิดว่าข้าจะจมน้ำได้ แบริน ข้าโตมาริมฝั่งแม่น้ำมีดขาว เจ้าก็รู้ข้าว่ายน้ำแข็งเชี่ยวชาญ”

เอลเบลลีเป็นเพียงคนเดียวที่ใส่ใจคำเตือน เขาไปคุยกับโวจเอนด้วยตัวเอง และหลังจากนั้นก็เลิกอาบน้ำและไม่ยอมเข้าใกล้บ่อน้ำ ในที่สุดเขาก็ตัวเหม็นจนองค์กรกษัตริย์กคนต้องโยนเขาลงอ่างน้ำร้อนจัด และขัดสีเขาจนตัวสลายขณะที่เขาร้องลั่นว่าพวกนั้นกำลังจะทำเขาจมน้ำเหมือนที่เจ้าเด็กกบบอก หลังจากนั้นเขาทำหน้าอึ้งมึงมึงเมื่อไรก็ตามที่เห็นแบรินหรือโวจเอนในปราสาท และพูดสิ่งง่าเบาๆ

สองสามวันหลังจากที่เอลเบลลีอาบน้ำ เซอร์รอร์ดริกกลับมาวินเทอร์เฟลพร้อมกับนักโทษคนหนึ่ง เป็นชายหนุ่มเจ้าเนื้อผู้มีริมฝีปากอิมขึ้นและผมยาวที่มีกลิ่นเหมือนส้วม เหม็นยิ่งกว่ากลิ่นของเอลเบลลี “ใครๆ เรียกเขาว่าเจ้าเหม็น” เฮย์เฮตพูดเมื่อแบรินถามว่าเขาคือใคร “ข้าไม่เคยได้ยินชื่อจริงของเขาหรอก เขารับใช้ลูกนอกสมรสของบอลตัน และช่วยเขาฆ่าท่านหญิงฮอร์นวู้ด คนเขว่่ากันั้น”

เจ้าลูกนอกสมรสผู้นั้นตายแล้ว แบรินได้รู้ในค่านั้นระหว่างกินอาหารเย็นคนของเซอร์รอร์ดริกไปพบเขาในที่ดินของฮอร์นวู้ดขณะกำลังทำเรื่องนำสยดสยองบางอย่าง (แบรินไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องอะไร แต่ดูจะเป็นเรื่องที่ทำโดยปราศจากเลื้อผ้า) และยิงเขาทิ้งด้วยลูกธนูขณะที่เขาพยายามควมม้าหนี แต่พวกเขาไปพบท่านหญิงฮอร์นวู้ดผู้นำสงสารซ้าเกินไป หลังจากงานสมรสของทั้งสอง เจ้าลูกนอกสมรสก็ซังนางไว้ในห้องคอยและละเลยไม่ให้อาหารนาง แบรินเคยได้ยินพวกผู้ชายพูดว่าพอเซอร์รอร์ดริกฟังประตูเข้าไป เขาก็พบนางมีเลือดกปากและ



นิ้วมือถูกเคี้ยวจนขาด

“เจ้าสัตว์ร้ายผูกปมยุ่งไว้ให้เรา” อัศวินซราบอกเมสเตอร์ลูวิน “จะชอบหรือไม่ก็ตาม ท่านหญิงฮอร์ดก็เป็นผู้ผิดก็เป็นภรรยาของเขา เขาบังคับให้นางกล่าวคำสาบานทั้งต่อหน้าบาทหลวงและต้นดวงใจ แล้วก็นอนกับนางในคืนนั้นเอง ต่อหน้าเหล่าลัทธิพยาน นางลงนามในพินัยกรรมตั้งเขาเป็นทายาทและประทับตราประจำตัวนางลงไปด้วย”

“คำสาบานที่กล่าวต่อหน้าปลายดาบไม่มีผลบังคับหรอก” เมสเตอร์แย้ง

“รูส บอลตัน อาจไม่เห็นด้วย ไม่ใช้กับเรื่องที่ดินที่เป็นปัญหานั้น” เซอร์รอดริคหน้าตาไม่พอใจ “ถ้าข้ากัดหัวไอ้ขี้ข้านี้ได้ด้วยก็ดี มันเลวพอกับนายของมัน แต่ข้ากลัวว่าข้าต้องไว้ชีวิตมันจนกว่ารอบบั้งจะกลับจากสงคราม เขาเป็นพยานคนเดียวที่รู้เห็นความชั่วช้าสุดทรมานของเจ้าลูกนอกสมรส บางทีพอลอร์ดบอลตันได้ยินเรื่องของเขา เขาอาจเลิกทวงสิทธิ์ก็ได้ แต่ในขณะเดียวกันเรามีพวกอัศวินของแมนเดอรัลกับไพร่พลของเดรดพอร์ตมาพินกันอยู่ในป่าฮอร์ดนิวด์ และข้าขาดกำลังที่จะหยุดพวกนั้น” อัศวินซราเอี้ยวตัวบนที่นั่งและมองแบรนด้วยสีหน้าจริงจัง “แล้วเจ้าทำอะไรบ้างระหว่างที่ข้าไม่อยู่ ลอร์ดเจ้าชายของข้า สั่งพวกทหารยามของเราไม่ให้อาบน้ำหรือ เจ้าอยากให้เราพวกเขามีกลิ่นตัวเหมือนเจ้า همینคนนี้หรือ”

“ทะเลกำลังมาที่นี่” แบรนบอก “ใจเจนเห็นมันในความฝันพิพม์ เอลเบลลี จะจมน้ำ”

เมสเตอร์ลูวินดึงปลอกคอโซ่ของตน “เจ้าเด็กกรีดนั่นเชื่อว่าเขาเห็นอนาคตในความฝันของเขาอะ เซอร์รอดริค ข้าเคยพูดกับแบรนเรื่องความไม่แน่นอนของคำทำนายพวกนั้นแล้ว แต่ถ้าพูดกันตามจริงละก็ มีเรื่องเดือดร้อนเกิดขึ้นตามแนวชายฝั่งหินอยู่จริง พวกโจรในเรือยาว บุกลั่นหมอบ้านประมง ชมชื่นคนและเผาบ้านเรือน ลีโอบอลด์ ทอลฮาร์ต ส่งเบนเฟร็ดหลานชายของเขาไปจัดการพวกมันแล้ว แต่ข้าคาดว่าพวกมันคงลงเรือหนีไปทันทีที่เห็นคนในชุดเกราะ”

“ใช่ แล้วก็ไปโจมตีที่อื่นอีก ขอให้พวกอภิมนุษย์เอาตัวคนขี้ขลาดพวกนั้นไปให้หมดเถอะ พวกมันไม่มีวันกล้าหอก ไม่มากไปกว่าเจ้าลูกนอกสมรสของ

บอลตัน ถ้ากำลังหลักของเราไม่ได้อยู่ห่างลงไปทางใต้ตั้งพันโยชน์” เซอร์รูดริคมองแบรน “เด็กคนนั้นบอกเจ้าว่ายังไงอีก”

“เขาบอกว่าน้ำจะทะลักข้ามกำแพงของเรา เขาเห็นเอลเบลลีจมน้ำ มีคเคนกับบาทหลวงเชย์ลด้วย”

เซอร์รูดริคนี้หัวหน้า “เอาเถอะ ถ้าข้าบังเอิญต้องชี้มาไปสู่กับโจรพวกนั้นด้วยตัวเอง ข้าไม่เอาเอลเบลลีไปก็แล้วกัน เขาไม่ได้เห็น ข้าจมน้ำไม่ใช่รีเปลารี ดี”

แบรนรู้สึกใจชื้นขึ้นที่ได้ยินอย่างนั้น ถ้าเช่นนั้นพวกเขาอาจจะไม่จมน้ำ เขาคิด ถ้าพวกเขาอยู่ห่างจากทะเล

มีราก็คืออย่างนั้นเช่นกัน ต่อมาในคืนนั้น เมื่อเธอกับโจนเข้ามาหาแบรนในห้องของเขาเพื่อเล่นหมากกระดานกันสามคน แต่น้องชายของเธอสายศีระะ “สิ่งต่างๆ ที่ข้าเห็นในความฝันพิथย์เปลี่ยนแปลงไม่ได้”

คำพูดนั้นทำให้พี่สาวของเขาโกรธ “ห่วยเหพจะส่งคำเตือนมาทำไมถ้าเราไม่ต้องใส่ใจมันก็ได้ และเปลี่ยนแปลงสิ่งที่จะเกิดขึ้นไม่ได้”

“ข้าไม่รู้” โจนพูดเศร้าๆ

“ถ้าเจ้าเป็นเอลเบลลี เจ้าอาจจะกระโดดลงบ่อให้มันจบๆ ไปเลย! เขาควรจะสู้ และแบรนก็เหมือนกัน”

“ข้าเธอ” แบรนรู้สึกกลัวขึ้นมาทันที “ข้าควรสู้กับอะไร ข้าจะจมน้ำด้วยหรือ”

มีรามองเขาอย่างรู้สึกผิด “ข้าไม่น่าพูดเลย...”

เขาบอกได้ว่าเธอกำลังปิดบังอะไรบางอย่าง “เจ้าเห็นข้าในความฝันพิथย์ด้วยหรือ” เขาถามโจนด้วยความหวังใจ “ข้าจมน้ำหรือ”

“ไม่ได้จมน้ำ” โจนพูดราวกับทุกถ้อยคำทำให้เขาเจ็บปวด “ข้าฝันถึงผู้ชายคนที่มาวันนี้ คนที่พวกนั้นเรียกว่าเจ้าเหม็นนะ เจ้ากับน้องชายของเจ้านอนตายแทบเท้าเขา และเขากำลังถลกหนังใบหน้าของพวกเจ้าด้วยใบดาบยาวสีแดง”

มีราลุกขึ้นยืน “ถ้าข้าไปที่คูก็ได้ดิน ข้าก็แหงหอกทะลุหัวใจของเขาได้เลย เขาจะฆ่าแบรนได้ยังไงถ้าเขาตายแล้ว”

“พวกผู้คุมจะขวางเจ้า” โจโฉเงยหน้า “พวกยาม และถ้าเจ้าบอกพวกนั้นว่า  
ทำไมเจ้าถึงอยากให้เราตาย พวกเขาก็คงไม่มีวันเชื่อ”

“ข้าก็มืองค์ราชันเหมือนกันนะ” แบรินเตือนพวกเขา “เอลเบลลี ทิมพีปรู  
เฮย์เฮด และคนอื่นๆที่เหลือ”

ดวงตาสีมอสล้ของโจโฉนเปี่ยมไปด้วยความสงสาร “พวกนั้นจะหยุดเขา  
ไม่ได้หรอก แบริน ข้าก็ไม่เข้าใจว่าทำไม แต่ข้าเห็นจุดจบของมัน ข้าเห็นเจ้า  
กับริกคอนในสุสานใต้ดินของพวกเจ้า อยู่ในความมืดข้างล่างกับเหล่าพระราช  
ผู้วายชนม์และหมาป่าศิลาของพวกเรา”

ไม่ แบรินคิด ไม่ “ถ้าข้าหนี...ไปเกรย์วอเตอร์ หรือไปหาอีกา ที่ไหน  
สักแห่งที่ไกลจนพวกนั้นหาข้าไม่เจอ...”

“มันจะไม่ได้ผลหรอก มันเป็นความฝันทิพย์ แบริน และความฝันทิพย์  
ไม่โกหก”